NAZ.
ale III

Digitized by Google

XLIX
A
3

BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XLIX
A
3
NAPOLI

LVCII

CORNELII

EVROPÆI

MONARCHIA SOLIPSORVM.

Ad Virum Clariſſimum

LEONEM ALLATIVM.

VENETIIS, M DC XLV.

Superiorum Permiſſu.

BIBLIOTECA NAZIONALE NAPOLI

TIMOTHÆVS CVRSANTIVS LEONI ALLATIO

S.

REDIT *in Vrbem, Clariſsime Leo, Liber* DE MONARCHIA, SEV REGNO SOLIPSORVM, *quem* LVCIVS CORNELIVS EVROPÆVS *ex longinqua, longæuaque peregrinatione redux, ſi iſthic primùm cœpit, hic certè perfecit. Profecturus verò ad viſenda Sacra Palæſtinæ loca, nec vnquam, ſi rectè præſagiebat rediturus, ſupremum partum mihi commendauit, vt, quid eo factum vellem, ratum eſſet. Viſum eſt talis ingenij, quale tu cum eruditis æſtimare ſoles, monum ntum, Reipublicæ litterariæ, niſi etiam totius Orbis bono, publico iuri permittere. An alibi alia ſpecimina reliquerit; clam me eſt; illud conſtat, niſi inter Solipſos rubiginaſſet, &* co-

copia, & ſplendore, inter ſummates literarum viros, fuiſſe radiaturum. Sic ingenio, & diligentia factus erat. Porro verane ſint, an veri umbræ, & potiùs agendorum cauendorum in Politicis delineamenta, quæ hic tradit, tu videris. Mihi quidem, & viris præſtantibus, qui mecum ſunt; argumentum præferunt, & ſtili gratia, & narrationibus animum oblectantibus, amœnum. Hoc ſi in cortice, ſub inuolucris opimum latere nucleum credas, quò curioſiùs ſecto, præclariſsima ad mores omnium in quocunq; ſtatu, humano ritu viuentium formandos, capere liceat documenta. Plura tu eruditorum in vrbe facilè Corypbæo, ſagaciter conieceris. Mihi ſat fuerit, publico bono fauiſse, & tibi huiuſmodi dono, quo delectari ſoles, gratificari. Vale.

LVCII CORNELII EVROPÆI

Monarchia Solipſorum.

CAPVT PRIMVM.

REGNVM, Monarchiam, an Rempublicam dicere debueram, hæreo: tu videris. Mihi vocabula, nec Ariſtoteles, nec Plutarchus, nec Tacitus, nec antiquiſſimus omnium Plato ſuggerunt. Noua facies eſt regiminis, noſtro hemiſphærio ignota; admirabilis tamen, & digna ſcitu, ad formandos populi, Principumq́; mores, ad conſeruandum boni publici ſtatum, ad acquirendas, tuendaſque opes, ad cumulum, ſi quæ eſt, humanæ fœlicitatis. Mira Regni cum Sacerdotio, prudentiæ cum ſimulatione, magnificentiæ cum ſplendoris contemptu, præparcitatis cum immenſa

potentia conſenſione. Operæ pretium foret, de Cœlo, & ſitu Regni, de vaſtitate ditionis, populorumque confinijs Lectorem initio docere: Sed hactenus nulli mortalium, qui in illud penetrauit, rem factu facilem, poſtremus ego non tentabo, qui cum Vlyſſe Homerico multas hominum eius Regni videns Vrbes, & mores, de Cœli poſitione nihil certi ſeruare noui. Nam & conſtitutio Vniuerſi apud eos longè diuerſa, & polorum numerus, nominaq; varia, quibus & Luna ſæpius Verticalis, quam Sol in meridie: nulla loci, vel ſitus differentia, vt quod ſurſum, perinde & dextrum; quod ſiniſtrum, idem imum; centrum denique nec vnum, nec fixum. Tanta diuerſitatis ratio Monarchæ ſtat arbitrio. Quod hic decernit, id ſolum ratum habetur, quicquid ratio, vel ſenſus reluctetur, vt niſi vapulare placet, non replices, nec niſi contra mentem, & ſenſum affirmes, gratiam apponas. Crede experto. Tanto aliquando imbre Ciuitas Regia immaduit, ſubtractis vbique nubium denſitate, Solis radijs, vt nec cymbæ, nec lucernæ ſuffi-

erent, cumque admirabundus omnia
octe confuſa exclamarem; & tacere,
Solem in meridie ſplendeſcere, &
ihil non ſiccum eſſe, profiteri ſum
uſſus; tametſi velut imbrice veſtibus
qua deflueret; Monarchæ ita place-
e monebant Apparitores, à cuius nu-
tu, ſi recederem, pœna deportatio-
nis; ſi obſiſterem, mortis foret. Sa-
tis puto cauſæ habeo, cur à deſcri-
ptione abſtineam, ne ſi aliquando in
id Regni fortuna te appellat, ſi omnia
mutata offendas, me tibi hoc ſcripto
impoſuiſſe cõqueraris. Quippe ea me
duntaxat tradere noueris, quæ per an-
nos quinq; & quadraginta, quibus Re-
gna Solipſorum incolui à prima ado-
leſcentia vel vidi, vel audiui, vel ex pu-
blicis Regni codicibus clam deſcripſi.
Quæ ſicut meo tempore in dies muta-
tionem ſubibant, ita in poſterum in-
conſtantiæ ſubdenda, hiſque lucubra-
tionibus haud conſenſura, nullus du-
bito; vt hoc ſolum, perpetuum apud
illos tenorem ſeruare affirmaris, om-
nia ad Monarchæ nutum, præter eiuſ-
dem ſorum demutari.

Occaſio adeundi Regni Solipſorum.

CAPVT II.

ANtequam narrare de Regno Solipſorum incipiam, delectabit paucis exponere, qui me turbo Europæ, imò toti huic hemiſphærio abreptum, in incognitas plagas eiecerit. Natus in florentiſſimo Europæ Regno, vbi aues aquas findunt, vix pueritiæ metas egreſſus, Romam à parentibus ſtudiorum cauſa ſum miſſus. Clemens VIII. Pontifex, non multò poſt Iubilæum decimi ſexti exeuntis ſæculi edixerat. Hic, poſt humaniores litteras, prudentia Iuris imbutus, iuuenis admodum patrocinia cauſarum ſuſcepi, & Purpuratis placui. Ad magna fauor impellebat, niſi præpoſterum fatum incantaſset. Forte quaterni ſtudiorum ſodales extra Vrbis portam, quæ ad Romanum portum, vetuſta fama clarum viam commonſtrat, ad ripam Tyberis amæna, & vmbroſa ſemita inambulamus, animique cauſa varia ferentes, mox nonnihil laſſi prope ipſum fluminis al-

neum, frigidioris aurę captandæ gratia conſidemus. Hic de rerum ſub Sole viciſſitudinibus, de Illuſtrium caſibus, incertis humanorum euentis, dum non ſine ſale fabulamur: inopinos à tergo ſentimus adeſſe ignoti vultus homines, putaſſes repente ex humo enatos, niſi diù ante in proximo fruteto latitantes noſtras confabulationes obſeruaſſent. Vt plenè conſpecti, non ampliùs leui, & ſuſpenſo, ſed preſſiori gradu fidentiùs aggrediuntur, ſedentes, & blandè ſatis adſalutant: quid verborum cedimus, rogant. Adductæ ſupra genua veſtes, & pallia ſuper humeros complicata, mentumque raſum, & nigra omnia funeratores notabant: mox tamen demiſſa ad talos toga, palliumque incomptè explicatum Philoſophos oſtēdebat, eius generis, quo tum Roma abundabat. Equidem animi pendens, magos, arioloſque mecum fingebam. Ipſi tamen percepto noſtri ſermonis argumento, forum nacti, altiùs ordiuntur. Quærunt de patria, de genere, de cenſu: vbi intellexerunt Romanos partim, partim peregrinos,

nobiles omnes, ac opulentos eſſe; Tum de ætate parentum, officio, de numero fratrum, ſororum, conſanguineorum, agnatorum. Reſponſum ad ſingula. denique genus ſtudiorum percunctati, ad nomen Iuris prudentiæ labra comprimere, neſcio, quod toruum oculis, ac fronte præferre. Et ſenior ex illis, ſuſpirabundus, ò miſeros, inquit, adoleſcentes, quibus laqueis compediti trahuntur ad Orcum: Ecquid vobis Iuriſprudentia, quia diuites, ac nobiles multis benefacere poteſtis, nemini damno eſſe, vt lucri cupiditate legulei ſolent? Quin potiùs legibus Solipſorum, manus nobiſcum datis, & potentiſſimi Monarchæ aulam ſequimini, Regnum incomparabile viſuri, poſſeſſuri. Hic ego ſuſpicatus eius farinæ homines, qui allegorijs ineſcantes, ad clauſtra, & cucullum tractos vellent: Chriſtiani, aio, omnes ſumus, Euangelio credimus, Solipſos non nouimus, nec niſi Chriſti Regis aulam quærimus, & diuerſis quamuis ſemitis Chriſtum ſequimur, ſua cuique vocatio, & ductus ſpiritus, niſi vos aliter ſentitis. Nos Deo, Pa-

triæ, & nobis nati, vitam mortalibus communem ducturi ſumus, donec in libertatem filiorum Dei plenè adſciſcamur, atque interim bonis ex alto datis iucundè fruimur. At ſenior (Apogonites dicebatur) odoratus candidi animi errorem, fore vſus, momento ſumpta Melanorum recentioris inſtituti perſona, compoſitoque cum ſuſpirijs ad lachrymas vultu. O fili, inquit, non hæc vera vocatio, ſed occulti hoſtis eſt doloſa impulſio, caue præcipites, ducens in bonis dies tuos. Chriſtum ſequi, mundum contemnere eſt, abnegare ſeipſum, & tollere Crucem ſuam, relictis patre, & matre, omni ſanguinis affectu, rebus omnibus, etiam ſpe habendi. Hæc eſt vera vocatio, quam nos à Deo miſſi, vobis annunciamus. An putatis abſque ſingulari Numinis prouidentia factum, huc acceſſiſſe? cauete Spiritui Sancto tempore acceptabili reſtiteritis, non alias exaudiendi, pœnas in Orco æternum daturi. Hæc iſte fictus animum, & pleraque ex Sacris Scripturis, qualia Chriſtus Phariſæis exprobrat, nonnulla etiam ex

ſanctis Patribus, illud maximè Hieronymi; Per calcatum perge patrem, ſolum pietatis genus eſt, hac in re eſſe crudelem. Iam ſuſpenſi animis hærebant focij mutuò ſe intuiti; quos ego velut faſcinatos conſpicatus, ad ſenem concita maſcula bile; deſine, inquam, Barbitrunce Philoſophe, huiuſmodi incantamentis adoleſcentes irretire, ſexcentis ego te Brocardicis obruam, ſi ſcripturam torquere pergas, ac vt me fors iuuet, ex ſubuulturio venatore faciam te momento piſcatorem Tyberinum. Senſit Apogonites, & toruo ſupercilio, preſſiſque labris neſcio quid obſcuri demurmurans, arrepto, quod ſocius ferebat, vidulo, puluerem improbum illico expedit, omneſq; nos, ac me potiſſimùm inſpergit. Nec mora, ſoporifera vi ad ima tempora penetrante, in vertiginem actos, arctior, quàm ſanos ſolebat ſomnus complexus eſt; Obiectæ incunctanter, non earum rerum ſpecies, de quibus, vt de Homero ſcribit Ennius, vigilantes ſæpè cogitare, & loqui aſſueuimus; verùm quidquid vitæ in poſterum agendæ ſeries contineret,

neret, confuſæ imagines exhibebant. Nimius ſim recenſendo, quæ ego ipſe vidi, nam ſociorum alia ſcotomata, ſed ea ipſa in hiſtoriam conijcienda ſunt, ne prænarrata non ſapiant, quando quæ de Regno Solipſorum dicturi ſumus perſimillima ſunt ſomnijs, vera tamen. Vno hic verbo delectat dicere; dum ſoporati per frigentes calenteſque aereas plagas, naui, curru, pegaſo interdum vehimur, rapimur, totieſque alijs, atque alijs comitibus ſtipamur (nam bini illi, qui ad Tyberim Romæ incantarant, paulò poſt viſi in turmam ſe ſe explicare, humana forma depoſita, euanuerunt) tandem in Regia Solipſorum, euigilantes ſiſtimur. Quod iter mihi, cùm vnius noctis ſpatium mentiretur, triennij curriculo poſtea à nauigantibus definitum eſt.

Qui ſucceſſus in Regia Solipſorum.

CAPVT III.

REgnabat Auidus Cluuius dictus infractus, manebatque Pricantibu-

tiburæ Regia conſueta, vnde Monarchę Solipſorum, niſi animi gratia, in ſuburbana, nuſquam longiùs recedunt. In Vrbe nouem numerantur palatia Monarcharum, quibus totidem Satrapæ Præfecti hebdomadatim Monarchæ Sacramentum dicunt. Sedes Monarchæ in medio ſita, cum Vaticano certat, reliqua paulò minùs; ſubſtructiones ſunt antiqui operis Europæi; nam Solipſi artis ædificatoriæ rudes ſunt, non naturæ indocilitate, ſed aſſuetudine, ſiue quia parata ſemper occupant, ſiue quia architectonicam, Monarchæ, & Satrapæ ignari, quibus lubet præſcribunt. Hinc repente qui modò ſutor erat, Architectus eſt, & perinde cæmentum, coriumq; habet. In ſuburbijs totidem villæ deliciarum, ijſdem Monarchis inſeruiunt: paulò longiùs abſunt prædia bina, Mucus alterum, & Tritubirium, ad humani generis voluptates facta, qua ſe grauioribus anni partibus curis leuandi recipiunt, nectare, & ambroſia paſti. Horum comparatione Tuſculanæ Romanorum, mapalia ſunt, & caſæ paſtoritiæ. Pergo. Huc

iam

iam fama præuolarat (ita nihil ſolertius Emiſſarijs Solipſorum) fuiſſe interceptos in Europa, atq; adeo in ipſa Vrbe Romana, quaternos adoleſcentes, ingentis operæ pretio; eoſq; prope horam adfuturos. Ea de cauſa plurimi extra Regiam Monarchæ iuſſu effuſi, excepere allabentes læto vultu, humana omnes ſpecie, ſed verſatili perſona. Deducimur ad Monarcham, vndique ſepti non cuſtodia, ſed turbæ obiectu, vt tum nihil Vrbis, ſed nigras tantùm excubias cerneremus. Lux ſabbatica vergebat ad occaſum. Cùm primùm in conſpectu venimus, proni ad pedes accidentes, vt iuſſi ab Apparitoribus, adoramus. Ille ex eburnea ſede annuenti, & arridenti ſimilis, bono animo eſſe iubet, ſingulos nomine, & patria compellans, & plura, quæ relatu Emiſſariorum iam notata in aduerſarijs habebat, repetens, per interpretem ſignificat, adeo exacta notitia, vt ſingulorum geneſi, & educationi interfuiſſe videretur. Hærebamus attoniti nos, & paulatim hebeſcente ſenſu, hominem exuebamus; nec de itineris ſucceſſu plura veſtiganti,

ti, verbum reddidimus. Cùm interea circumſtantes Aulici, exquiſita oratione diuinam Monarchæ ſapientiam, coram laudare, vt qui ex fronte, cordium indolem, errore procul noſcere ſit ſolitus, nobis ſtupentibus, ac planè ſtupidis. Tum ille præfecto Ephæbiorum traditos commendat, vt linguam, leges, & mores doceat, iubet, menſtruatim de ſingulorum profectu referat, vetito cum ciuibus, & accenſis colloquio, donec patria inſtituta edocti, nouo Sacramento pares eſſemus, ac interim diligenter curet, ne Europæ deſiderio, procul etiam recordatione teneamur. Ita abducti, & non paucis diebus opimè habiti, genioq; indulgentes, tandem nullo ritu veſtibus Europæis exuti, gauſapina penula amicimur. Nunquam ego mihi turpior viſus, nec hominem niſi cum ſimia referre. Ridere tamen capitale erat. Sexennium tenuit diſcendo, ac dediſcendo, niſi quæ ad rem Solipſorũ facerent: quo talento, ego qui Iuriſconſultus Europæus agnitus fueram, poſtea rationibus Regijs admoueor, mox & Præſidum Prouinciarum aſſeſ-

ſor,

ſor, nonnunquam cauſarum Iudex conſtitutus, identidem odia multorum, tandem & Monarchæ indignationem incurri, quod rumor eſſet, ad mores Europæorum omnia me exigere, leges Regni corrigere, plus iuri naturæ, quàm Monarchæ auctoritati tribuere, in pleriſq; dictamina contraria ſectari, & ſerere: verbo, plus omnibus Regni Satrapis, & ſapientibus ſapere velle. Quæ omnia verè, an calumnioſè obiecta, fortunam retardarunt, interdum penè afflixerunt, vt mirum ſit, qua fortitudine animi, quinq; & quadraginta annos, in gente gentibus omnibus diſſona, cum ſalute fuerim eluctatus.

Antiquitas Monarchiæ Solipſorum.

CAPVT IV.

SI gentis vetuſtatem legibus, & Principe ſolutæ ſpectes, fabuloſa planè ſunt, quæ narrant. Nempe regnum ſuum, antequam Intelligentia rerum creatrix mundum operaretur, in ſpatijs imaginarijs, velut in embrione

ne latitaſſe, primùmq; factitiorum in Idea opificis appáruiſſe. Qui, ne ſolus foret Vniuerſi faber, ſocios, & adiutores ſibi deſtinarat eos, per quos poſtmodum Solipſorum gens propagaretur, ac demum Monárchia inſtauraretur. Hæc adeo conſtans apud eos obtinet opinio, vt ſi contra ſentias, aut non continuò applaudas, proditioni inſimuleris. Quærenti mihi interdum de ſucceſſione gentis, vſq; ad Brotacanum primum legiſlatorem, varias generationes adſtruxerunt, inuolutis adeò hieroglyphis implexas, vt dementire, & dementare viderentur. Poſtquam tamen in Archiuijs eorum offendi Pentateuchum, lingua gentis planè in commenta deprauatum, longa animaduerſione deprehendi, ſimilitudine quadam adludere ad ea, quę in genuina ſacra ſcriptura longè alio traduntur ſenſu. Eſt autem huiuſmodi ſucceſſio. Decreto per aquas humani generis interitu, cùm viuentium ſpeciem ſeruandam Noachi nauis condidiſſet, excluſum forte aquilæ ouum, in ſentinam decidit: hoc coruus euolare iuſſus, ne fameſceret,

roſtro

roſtro ſublatum extulit; ſed natantibus in vnda cadaueribus illectus, demiſit. Seruatum in aquis ouum, vbi hæ ſiccatæ ſunt, ſolis radijs attractum; in arcu Iridis hæſit; mox autem calore in vitam coactum, ediſſe aiunt fortes illos viros, Turris Babylonicæ, & confuſionis auctores; qui ob audax facinus, peregrinari à Numine iuſſi, cùm Sodomam veniſſent, liberali hoſpitio Loth excepti, cuſtodiendæ eius familiæ curam ſuſceperunt: deinde verò imperato exitu in Segor, ſtipantes latera vxoris Loth, quia non cauerunt, ne iſta curioſos oculos ad incendia domorum reflecteret, in eandem ſalis ſtatuam abierunt. Sic ſeruati aliquot ſæculis ſunt, donec auulſa pars ſtatuæ à Magis Pharaonis, argumento rerum mirabilium, in Regiam illata eſt, atq; à Pharaone ſupra pretium habita. In ea parte latebant, quos dixi Solipſorum maiores: Et hinc ea virtus incantamentorum; quibus Pharao deluſus eſt, hodieq; Solipſi pollent. Quid plura? elapſo Duce Moyſe, populo Hebræo, cum Pharao furore percitus inſequeretur, ſumpta ſecum ea ſalis cō-

creti

creti portione, quo fugientes magica violentia ſiſteret; contra ſpem, æſtuoſi maris vorticibus hauſtus, id quoque fruſtum perdidit; ſed eo mox aquis ſoluto, continuò apparuere, qui latebant Heroes, ijdemq́; egregiè ſaliti, & per omnia maria natantes, quocunq́; appellebant, ſalem ſapientiæ circumtulerunt. Ita paulatim in generationes, & vſq́; ad hæc tempora propagati, Monarchiam, quã deſcribimus, fundauerunt. Ex hac traditione ſuſceptum, vt Monarchiæ inſignia ſolis radij ſint, & arcus Iridis: gloriantur quippe Solipſi, ſe mundum inſtar ſolis illuminaſſe, mortalibus vniuerſis in ſignũ pacis, & fœderis ſempiterni cum cœleſtibus, inſplenduiſſe; deniq; humanum genus veræ ſapientiæ ſale condiuiſſe. Quare ſi præſentem Regni ſtatum, & aſſurgentis Monarchiæ magnitudinem conſideres, non admodum antiqua, ac ſaltem priſca regendi formâ non eſt. Ex Annalibus deſcriptum habeo tertium ſeculum haud excedere, à quo exſplendere tanta granditate cœpit, latis à Brotacano legibus, quem, & legiſlatorem poſtremum, &

Regni ſic conſtituti primum Monarcham agnoſcunt, venerantúrque; rarò vt Brotacanum, niſi cernui & reuerentes appellent. Barſabbantinous ſcriptor celebris, hunc ſuæ gentis Turbolanorum, ad Solipſos miſſum à Rege Chornaminorum tradit, quo ipſos legibus informatos titulo beneficij ſibi obnoxios redderet: contra Saltalcudius Pogonias nobilis hiſtoricus, Hyanthesiorum nationi aſcribit, & à Principe ditionis eadem de cauſa emandatum. Pernegant vtrumq; Solipſi, & tantam gloriam nolentes eſſe inſititiam, è ſuo ſinu prognatum, ac propemodum autogenithentam immenſæ generationis parentem affirmant. Ita ab ouo ad pomum contentio deducta adhuc pendet.

Nomen, Religio, & Sacra Solipſorum.

CAPVT V.

NOmen, antiqua Magogorum lingua, Deorum omnium prouidentiam ſonat: id ſibi ſummæ gloriæ vertunt Solipſi, non vt cæteris gen-

tibus vnum, verum omnes vniuerſim Deos ſibi adeſſe, & Monarcham reuereri. Nonnulli ex Europæis adulati, ita reddiderunt, quaſi ſoli ipſi, tanto Monarchæ ſubditi, etiam apud Europæos, mortalium haberentur beatiſſimi. Id ita Monarchæ arriſit, vt ſingulos ſingulis Satrapijs donaret, excelſæ gloriæ ducens, eo loco apud eos eſſe, quos præ cæteris ſibi ſubdi in votis haberet. Horum exemplo officij monitus, , addidi, Soliпſos Europæis ſingulos ſoles eſſe, tot mundis illuminandis idoneos: Monarcham tamen ſuper omnes, mille mundis regendis, illuſtrandis parem eſſe, idq; totum vnius vocabuli Solipſorum myſterio contineri. Nimium dixi, nunquam aliàs magis mentitus, quia captare nunquam doctus. Et placuiſſem præ omnibus, niſi propter veriora Monarchæ fauor abdixiſſet. Ne tamen fruſtra titilaſſem, torquem aureum medij pretij tuli. Hæc de nomine. Religio à pagana diſtat non ſuperſtitione, ſed varietate. Omnium gentium mores, & ritus complexa, omnes nihilominus auerſata; ſingularis quæ-

dam

dam nulliq; communis mortalium generi ſecta eſt. Quæ credit, non quia à Numine quopiam, verùm quia à Monarcha iubetur, mordicus tenet: Monarchæ dictum illis ratio credendi. Hic ſummus ſacrorum Antiſtes, à quo prouocare, vel ad Numina, nefas. Nulla gens nouitatum auidior, vnde & opinioſiſſima, & ſemel auditi tenax, nec paucæ apud Romanos damnatæ ſententiæ, illis primæ veritates ſunt. Reſurrectionem cum Phariſęis admittunt, ſed eorum, qui Monarchæ aut ſubditi ſunt, aut amici, aut demum priuilegio muniti migrant, quibus ſolis aditum ad beatorum vitam affirmauit, excluſis qui vel re, vel voto Monarchæ fauorem non implorant. In quo cum Herodianis ex parte conueniunt: & quatenus arbitrio Monarchæ omnia ſubijciunt, cum Sadducæis. Quod ad ſacra attinet, Egiaſas habent (ſic vocant fana, templa, baſilicas) & ſtructura magnificas, & cultu pro more ſplendidas, araſq; in ijs auro, gemmis, & lapidibus pretioſis luxuriantes, nullo argenti pretio. Exiſtimant in his ſuorum eſſe Deorum delitias, alli-

cien-

ciendis etiam aliarum gentium Dijs ſactas, quos contempta apud ſuos paupertate huc migrare credũt. Quot diebus victimas cędunt, in ſolemnitatibus adhibito vocum, & inſtrumentorum concentu, ſua ſacra peraguñt. In ijs tibiæ vtriculares, & cruſmata Bethica primas ferunt, mirumq; in modum Solipſos delectant. Ter fere in anno Tutelarium memoriæ Monarcha ipſe (alioqui opertaneus) publicè litat ad aram magnifico apparatu, tiara quadrifida, ad ſignificandos quatuor Orbis cardines inſignis: latera vtrinq; ſtipant lecti ad id munus Satrapæ, ſtolis amicti dibaphis; reliqui miniſtri magno numero linteati, laici omnes ſuo quiſq; munere funguntur, hoc ipſo ad horam ſacri, quod à Monarcha ad præſentem vſum deſtinantur, cætero quin nullo ceremoniarum muneriſq; habitu, vt apud Europæos Diaconi, & Subdiaconi diſtincti, ſed perinde omnes è populo, & plebe Monarchæ nutu cenſentur idonei, dum togati, & ſyndone ſemitecti, interdum, & ſyntheſiati. Eſt tamen qui Exorciſtam referat lacertoſus canum

verbe-

verbero, hic, torto in flagellum cannabo, vbi beſtiam conſpicatur, nunquam fallente dextera, ſic totis viribus atrocem vibrat ictum, vt inter eiulatus, ad retrimenta cogat, idq; illi præmium redit. Veſpertina ſacrificia autothyta ſunt, procul ſacerdote, & Leuita; Laicus duntaxat ſyntheſiatus, vbi cereos ad aram nullo ordine accendit, continuò latet, ac interim ex editiore pegmate, tibialibus, calamis, moduliſq; vocum aſſarum, organicarumq; concinitur, auditoribus deorſum in coronas diſtributis, & murmure rauco plaudentibus: Ita ſacrificium abſque ſacrorum miniſtro, virtute arcana conſũmatur.

Gymnaſia, & ſtudia Solipſorum.

CAPVT VI.

HAbent gymñaſia pro ratione Vrbium ſplendidi operis. In ijs magno diſcipulorum concurſu docēt artes, & ſcientias ex inſtituto gentis. Principijs tradendis plures annos terunt, tracta in diſpendium iuuentute.

Quæ tum maximè cēſetur profeciſſe, cùm theatricis exercita ludis, ſpectatorum oculos nouit mancipare, ſpecie,& ingenio iuxta certantibus. Huic faſcino, cæteris neglectis, omne ſtudium impenditur:. Leguntur idcirco adoleſcentes comptuli, venuſta corporis agilitate quaqua verſum facti, ſiuè ad modoſchoreis plaudēdum ſit, ſiue graphicè ad pyrrichen ſaltādum; quorum vel ſi lingua taceat, forma perquam eleganter in vtroq; foro peroret. Ita capiunt pleroſq;, capiunturq; viciſſim, à vulturijs altius erudiendi. Et licet cati euadant plagas, ingenijs ad theatra aſſuetis, doctrina eſt geſticulatio, cum pronitate, an procacitate fandi agendi, coniuncta: Vt nobiliſſimorum liberi, qui nuper vocabulo Gymnaſij (Principelli) audiebant, *gladiatores, aut circumforanei apud ſuos appareant. Eà interim vtilitate relicta ijs, quorum nec vultibus Venus, nec cenſibus Plutus ineſt, vt nec Ludis perſonatis, nec litterarijs adhibiti,in triuio penſum eruditionis accurent, & Reipublicæ proficiant. Pergunt deinde ad Philoſo-

phica,

phica, demum ad ſua Theologica pari euentu. Nihil memoriter, omnia ex cęra enuntiãt, extra ſcamnum pauci admodum ſapiunt. Iuris ſtudium apud eos nullum, quando iudicia non legibus, & ratione, ſed ſolius Monarchæ auctoritate conſtant. Agitant verò quęſtiones de Regimine (*Monachales* vocant) ſeorſim, & coram delectis auditoribus. In his præcipua contentio, *de modo conquirendarum, ſeruandarumq; ditionum, de arte, vtilitate, & neceſſitate ſimulandi, de amphibologijs, æquiuocationibus, reſtrictione mentis omniq; ſpecie entymematum ritè adſtruenda, pro loco, re, & tempore.* Quo in genere tam excellunt, nullis vt difficultatibus expediendis non occurrãt, æquatis ad omnium palatum quibuſuis contrarijs ſententijs, ſupra omnes Iuris Europæorum apices. Medicinæ profeſſio illis publicè nulla, priuatim ſuperflua, multiſq; vſus, & ſtudium præcipuum in ſecretis præſeruatiuis, quæ aut ipſi domi parant, aut peregrina arte facta ex vltimis terrarum Orbis finibus mira induſtria aduehunt. Hinc tot inter eos Macrobij,

quibus tamen ſemel decumbere plerumq; fatale eſt, eoque cura quàm maxima, vt ſe ſeruent. Nec mirum ſi qua ætate nos Europæi deficimus, ipſi emergant ad tractanda Reip. munera per multos annos velut prætextati, & ſine togis. In philoſophicis, & Theologicis ampla ſentiendi libertas eſt, & inſignis habetur, qui in docendo opinioſus, inueniendoq; excellens, nullo reſpectu veri, dum noui aliquid aut nondum vulgatum afferat. Hinc quotannis receptę ſentētię proſcribuntur, nouique termini, nouas pariunt artis, & ſcientiarum præceptiones, nec à nuperis Magiſtris, recentiſſimi intelliguntur. Iam inter publica doctrinæ ſpecimina, non tam methodicæ diſputationes, quàm iurgia audiuntur citra formam, iſq; vincit, qui vocalior eſt; & totius corporis iactatione turgidior effertur, circumductis per coronas oculis ad plauſum captandum, ſibila plerumq; & riſus referens, idq; ab Europæis in ignorantia faſtum nauſeantibus. Ariſtotelis apud eos nō alia notitia, niſi quam Europæi intulerunt, nulla tamen au-

ctori-

ctoritas, vt neque Scholaſticorum in Theologicis. Habent quoſdam ſuos ſcribas, magni vt aiunt nominis, ij tamen cum ijs non omnibus horis ſapiunt. In his Phancurſius, Agazulius, Hellinaſius, Homatazius, Dicoſenius, Banirconicus, Pentaſiphorus, & alij quàm plures, quorum catalogum Annales Regni recenſent. Philoſophica apud eos fere huiuſmodi ſunt. *An Scarabeus paradigmaticè ſtercora voluat in orbem; An ſi Mus in mare mingat timendum naufragium. An puncta mathematica ſint receptacula ſpirituum. An hiatus ventris, ſit ſpiraculum animæ. An canum latratus lunam reddat maculoſam;* & plura id genus, quæ pari contentione dictantur, & excipiuntur. Theologica ſunt. *Vtrum in ſpatijs imaginarijs poſſit inſtitui nauigatio. Vtrũ intelligentia Burach dicta habeat virtutem digerendi ferrum. Vtrum animæ Deorum ſint coloratæ: An Dæmonum excrementa ſint alexiteria hominibus in octauo gradu. An tympana corio aſini intecta delectent intelligentias.* Sexcenta huiuſmodi, quæ adeo mordicus, & tumidè iſti profitentur, vt negligen-

tes, nedum contemptores, Religioni ferant obnoxios. Quæ nos Europæi interdum de Noſtratum Theologia referebamus, illis inter phreneticorum deliria erant, à Monarchis toto regno proſcripta. Et tenebant memoria ſuorum annalium, veniſſe huc quoſdam aliquando Profeſſores Europæos, qui ſe Theologiam nouam docturos recepiſſent; His, cùm permiſſu Monarchæ in Regio Gymnaſiò ingenium periclitarentur, & de libertate humani arbitrii, cuiuſuis Monarchiæ poteſtati exempta liberiùs dixiſſent, iuſſu magiſtratus eiectos eſſe in Inſulam Imaginariorum, ne populos ea doctrina, ad libertatem, ſeruitute excuſſa, prouocarent. Quæ nota, omnes, qui tunc aderant, Europæos, in magnam gentis inuidiam adduxit: quoad alii recens appulſi, palam perhibuerunt, Doctores illos, nulla inter Gymnaſticos auctoritate palabundos vagari, ſolitoſq; per Europam qualicumque docendi talento ſtipem adhamare, nuſquam conſtanti diſciplina; nec ſemel vilibus exactos, quòd Academiis occupatis, ſtatuta, for-

mamq; docendi maiorum minimè ſeruaſſent, exotica omnia conſectati, eoq; maximè exoſi, quòd in legum fraudem precariis quibuſdam priuilegiis Doctores inſigniuiſſent, ipſi nec lauro, nec cornu baccati; verbo, Doctores imaginarii. Hæc ab aduenis Europæis palam narrata, exiſtimationi reliquorum conſuluerunt. Porrò Scribarum ſuorum aphoriſmis adeo tenaciter inhærent, vt Numina potiùs deſciuiſſe, quàm ſuos erraſſe affirmare malint. Ex ſuis pura puta omnia, ex aliis fecutina hauriri paſſim iactant, nec quicquam penſiùs eſt, quàm deſpretis exterorum omnium oraculis, Delphica ſua, præ omni Lyceo laudare: vt iam Sceptici iſti Pyrrhones & Herilli, adeoq; Speutici, & heſterni dictatores, de omnibus audeant palam ſtrepere, & ſcribillare: quin etiam medicamentaria omnia tam pancraſticè tractant, quàm nec circulator ille Apuleii, qui ſpatham præacutam mucrone infeſto viſus eſt deuoraſſe; aut quem Paulus Iuriſconſultus ſerpentes circumferentem iuſſit excedere. Adeſte Vulnerarii, Vn-

gnentarii, Mangones, Ceruſſarii: hic neque Rhodios confectores deſideretis, nec qui Cypriæ tabi obnoxii eſtis Clinicos, & Seplaſarios: ſed neque aliorſum vos ablegauerim, qui ad rubricam, aut album aſpiratis; accedite & formularii, Solipſorum Pandectas ſcrutamini. Quid ſi & Plautinus Chorus attrahatur? Omnia certè hic (iuxta prouerbium græcum) de omnibus: nec mica Aeſopo reſidua. Quod vlterius pertinet ad Scribas Solipſorum, in eo ſuperant Hieroſolymitanos, quòd non ſuas, quæ confuſæ ſunt, & inexplicabiles, ſed aliarum gentium leges præſumunt interpretari, inducere, pro arbitratu corrigere, tametſi nec conſtituti nec rogati, imò magis ſuſpecti, quàm vt ad hanc rem idonei; Exemplum inter alios offertur. Reſultantii, vbique originarii, qui leges Maralganorum, quaſi non ſuo iure, ſed alieno beneficio viuentium notans, ita Principem ferocis populi irritauit, vt Monarchæ Viboſnato, niſi hominem aut dedidiſſet, aut ipſe è medio tuliſſet, bellum indixerit, & Solipſos vbiq; funeſtare decreuerit. Ex-

timuit illico Viboſnatus, & quæſitum Reſultantium, cùm ad nutum Principis ſtetiſſet, is hominis aſpectu miſerando mitigatus, cùm ſomniaſſe illum potiùs, quàm vigilaſſe dicendo coniecisſet, vtquem dictorum immemorem timor an feciſſet infelicitas, alio pacto tranſegit; iurato nimirum Viboſnato, ſe ſuoſq; Solipſos in poſterum legibus latis, ferendiſq; Maralganorum, nullo religionis diſcrimine ſubſcripturos: Reſultantii autem dicta, & ſi quæ aliorum ſui generis eſſent, carbone ſignaturos. Ita placatus Muralganorum Princeps, bello quidem abſtinuit, ſed ſonticum Reſultantii argumentum in medio foro flammari iuſſit; ridentibus interim Muralganis, tam facilem ſe habuiſſe Viboſnatum, qui tali fide bellum redemiſſet; aliis verò laudantibus prudentiam viri pro omni foro, ſuam, ſuorumq; conſcientiam verſare gnari. Quo exemplo adducti reliqui Principes finitimi, Solipſorum apophtegmata ſæpius deinceps proſtare voluerunt.

Varij Solipſorum mores.

CAPVT VII.

NIhil hac gente curioſius aut natura, aut aſſuetudine. Student ſinguli nouis, pluſquàm olim Athenienſes, quæ deinde in ſymbolum collata ad Monarcham referunt, præſcribuntue ſuis conſequijs, & coniecturis inſpergentes; idcirco perſæpe, & perfœdè aberrantes, vt nec ſomniare fractius, nec fingere magis abſonè queant. Hoc certum nihil ab illis viſum, auditumue, ſine addito renarrari, quidquid inde præiudicij oboriatur. Periti rumorum collectores, omne forum ſuum faciunt. Progrediuntur ex aula; non niſi pluribus comitati. Ex his vnus ſemper latero, non Achates potiùs, quàm obſeruator; hoc ſibi offici mutuò præſtant, raró fida ſocietate, niſi conſpirent. In inceſſu minimus decor, concitatio immoderata, ferocula circumſpectio, iactata brachia, ſubducta humeris pendens toga, interdum tota ad tergum manibus ceu reuinctis aſtricta

non ſemel ſi æſtus vrgeat detecto capiti, aut galerus agitatus auram miniſtrat, aut ſtrophium manu ventilatum, nunquam interea per omnem circuitionem feriante vocaliori lingua. Salutationes raræ, niſi quos ſibi vtiles norunt, his profunda inclinatione arrident, cæteris (etſi dignis) neglectis, grauitatis, vt aiunt, cauſa. Hæc ſi in Regia, nihil minùs per vniuerſam Monarchiam, lege conſtituta, vt ſaltem ſemel in anno viſa, audita coniecta perſcribant, vnde Monarcha futura deſignare queat certiùs, quam ex aſtrorum poſitu, Cœlique directione. In his perſcribendis nunquam ſe ſua laude fraudant Satrapæ, Rectores Prouinciarum, vt in Annalibus gentis vulgentur nomina, ſub quibus ea geſta ferunt. Illud admirandum, neminem prorſus Solipſorum leges Monarchiæ vniuerſim callere, ſed confuſè de iis loqui, & ſentire. Cauſa potiſſima, præceptionum multitudo, inconſtantia, & ſtudii abſtinentia. Iuuenibus quippe legendæ non traduntur; ſeniores verò iam oculis, & animo lippientes, vt

inde ſibi, aliiſque proficiant, idonei ampliùs haud cenſentur: hinc confuſa omnia, capiendo iuxta, ac agendo. Sed nec iuuat legiſſe, aut ex ſenſu percepiſſe, quando in dies mutantur ad vnius nutum, nec vt ſonant ad litteram, ſed vt ſapiunt ad eiuſdem palatum explicantur. Shediaſmata quædam, ſummam legum complexa initiandis proponuntur, & deinceps per menſes, hebdomadaſq; recoluntur; verùm hæc ipſa anima ſua carent, & ſolo ſpiritu Regentis viuunt, ex cuius ſenſu, quod hodie patina, cras cacabus; quod fritilla, fluta audit; ſi improbes, exilium inſtat, perpetua hac inclamatione, *aut pareto, aut exeſto*, & obediendum vſq; ad beſtialem (vt vocant) virtutem, alioqui nec Solipſus, nec homo. Hac lege ſtetiſſe ab initio Monarchiam, ſed conciſa Monarcharum vita, ſtaturamq; in poſterùm ſapientiores putant, ſed conciſo munere, variaq; ſucceſſione; quando vni perpetuò, pari tenore ſubeſſe vix humanum eſt, vt neque facilè, diuturnum Principem non inſoleſcere. Omnes iurant in præcepta, ſed ple-

riq; parent illibenter, neq; tamen detrectare audent nec mutare ſtatum, carentes calculo decretorio: ſcilicet Numen aliquod incognitum auent, quod res conuertat, & ſacramento pœnitendo exoluat, aliàs vel ſi Cęlum ruat, actum eſt. Monarcham ſuum tàm verentur, quàm nunquam Europæi Romanum Pontificem, pene ad aras & thura. Nomen ſi audiant, pedibus ſtrepunt, hæc illis prima reuerentia: ſi hominem videant, fronte humum feriunt; ſi iubentem excipiant, pauidi currunt, mutuòq; ſe proculcant, adeo tumultuarij in parendo, multaq; manus citra bonum factum. Summa omnium cura, vt is, vel ſolus bene valeat, cæteris animam agere indultum. Edit inuiſus, ſecretis ſeruitijs; nonnunquam cum Satrapis, ſed hi extra conopæum, quod varijs coronamentis intextum luxuriat; nec pauimentum vacat in ſcriptis Numinis inſignibus, non extra calcantium metam. Singulis horis antelucanis potionem ſumit Numidicam impensè decoctam; capiunt & Satrapæ probi imitatores: ſed & plebei, quibus co-

pia eſt : ea his omnibus cautela, ne apepſia laborent. Qui in aula Regijs cibis veſcuntur, mille fere miniſtri, ſine ordine, plebeij cum nobilibus mixti : in ſolemnibus conuiuijs Satrapæ priores habent. Inter epulum vniſono monochordio, voce aſſa audiuntur quædam ex vetuſtis annalibus ad plauſum ſorbentium. Accumbentium elegantiæ ſunt crus cruri ſuperponere, expanſis ſuper menſam cubitis metari, pleno cratere panem macerare, appoſitiſq; ferculis altera manu in catino, altera in cratere natare, & hinc fruſtum panis, illinc bolum carnis extractum, vnà vtrique buccæ tumenti ingerere : ac vt non præmanſa citiùs in ventrem deſcendant, poculum mero plenum, aut ſcutellam potagio redundantem confeſtim affundere, tam dextrè vt refluat per mentum, diluatq; barbam. Iam edentibus velocitas compendium facit; vorare non manducare dixeris, ac ne præuertantur integros bolos deglutiunt, raro inſtrumentorum vſu ad diuidendum; ſed vtraq; manu rapta ex paropſide portione, ſi preſertim oſſa adhæ-

reant,

reant, hianti ori admouent citiùſq; dentibus depaſcuntur, quàm ſoliti ſint vel moloſſi, vel oribaſij. Væ tardè maſticantibus. Iam quì penſum citius abſoluunt, cæteris adhuc laborantibus, nè ferientur feſtucas promunt, vel ſi careant cultris dentes ſuffodiunt, micaſq; ingeſto in os vino, cum ſaliua reſorbent præter nauſeam. A menſa cum ſurgitur, ſi quid boli in ore nondum confectum, medio in cęnaculo molitur, circumductis oculis in reliquos, ceu teſtes eximij facti. Nec omittendum, quoſdam poſt exhauſtum merum ſonantius reſpirare, vt ſapidè bibiſſe noſcantur, eoſdemq; poculum vacuum reponendo fortiùs allidere: alios ſorbillando paulatim, alliſione gutturis ſtridorem edere reumaticum. Quoſdam iurulenta cochleari haurientes, vbi ad ima venerint, adeo ſonanter radere fundum, & concaua ſcutellæ, vt ſocios ad claſſicum ciere putes: quamquam rarus cochlearis vſus vbi iura liquidiora, vt hauſtui paria ſint. Alios item amygdala, nuces, nucleum perſicum fracturos mappę imponere,

apta-

aptatumq; cultrum ad findendum pu-
gno impellere, tanto ſtrepitu, vt in-
cudem verberari arbitreris. Plures
huiuſmodi habent morum elegantias
mira concinnitate exercitas: omnium
elegantiſſima eſt, ſtrophiolis vt par-
cas, ora, mentùmque dum editur,
mappa ruuidiore abſtergere, fron-
tèmq; perfricare: demum emunctam
è naribus fœdam, mucosàmq; pitui-
tam repanſo linteolo intueri, in
eaq; velut in ſpeculo ſe contemplari.
Sed hæc ſatis de hoc genus ciuilitate.
Quod reliquum eſt: nobiles ſibi obuij
mutuò ſe vtrimq; ex lege adſalutant,
plebeij nequaquam ſed neq; nobilibus,
neq; popularibus honorem habent ta-
metſi præueniantur. Id priuilegii Mo-
narchæ neſcio cui referunt acceptum,
ſicut etiam adeundo, deducendo, ſeſ-
ſione, & petaſis omnibus eſſe pares.
Quin verò ligonibus natum hoc ge-
nus, cum doctiſſimis contendunt, ſæ-
piùſq; vincunt fauore, & clamore; ad-
do etiam delatione, quando vt ſupra
memini nobilibus laterones addun-
tur, & obſeruatores: hinc, mirum
quantùm quotidiana acceſſione eſſe-
rantur

gatur magnarum turbarum cauſæ. Et miſera ſanè conditio, vnius bubulci atteſtatione de nobiliſſimorum fortunis agi, mendacos impunè agere, ne ſi coerceantur, defuturi ſint accuſatores, quorum officiis regitur Monarchia: hinc, bene, & ex virtute operantibus rara præmia, minimùm errantibus lauta ſupplicia, adulatoribus primæ, modeſtis poſtremæ, vel nullæ partes; vera loquentibus parata odia. Verùm hic finis eſto non materiæ ſed ſcriptionis, nunquam alias de cacoethia Solipſorum ſatis. Reliqua pete ex noſtris Solipſorum chronicis, vbi & præclara facinora per annos, menſes, dies digeſta, & mores ad rhombum examinati.

Magiſtratus & forma regendi Solipſorum.

CAPVT VIII.

Antequam de legibus Comitiis, & Iudiciis Solipſor. agamus, formã Monarchiæ generatim adumbramus. Monarcha, ſupremus mortalium à ſuis creditur, nec niſi poteſtatem quan-

quandam occultam, nunquam viſam, ſupra ſe agnoſcit, cui reuerentia quædam arbitraria reſpondet: cęterùm lege omni etiam naturæ, ſi mortem, & infirmitates excipias, ſolutus. Idem perpetuus eſt, perinde optimus bonus an malus, quod capitale ſit vllum eius factum non laudare; nedum improbare. Durum id non paucis Satrapis, ſed inuiti tolerant, quod incauti, & ignorantes probant. Cur Monarchæ tempora non definiant, quatuor cauſæ à Scribis perhibentur. Prima, quòd difficile eſt ſemel dominio ineſcatum, rurſum in ordinem redigi. Secunda, ne cæteri, ſi ſors ferat eadem ſuauitate, breui tempore, & minùs iucundè perfruantur. Tertia, ne ſæpius mutata Curiæ facie Reſpublica perturbetur, nulliúſq; Satraparum conſtans ſit principatus, ſi toties depoſitis, qui adulando meriti ſunt, noui ſufficiantur. Quarta, eſt ſacramentum occultæ poteſtati dictum, ſine cuius vehementiſſima in contrarium ſpiratione, nefas eſt de hac perpetuitate tollenda cogitare. Eſt ſanè occulta hæc poteſtas, quam rarò pro

re

re ſua coacti appellant, in cæteris, au-
us, & ſtomacho famulantes. Reli-
qui ſecundum Monarcham Magiſtra-
tus, eiuſdem nutu, & arbitrio lecti,
ita diſpertiuntur, vt duodeni aſſiſtant
in Curia, arduis quotidie conſiliis præ-
ſentes: centeni ad regendas totidem
Prouincias emittuntur, ſed locales
ſingularum Vrbium præſides, ſine nu-
mero conſtituuntur. Tam verò illi,
quàm iſti ſuos habent Conſiliarios,
Accenſos, Apparitores, & viliſſima
quæq; ſeruitia, quæ numerari vix poſ-
ſunt. Hoc conſtat, in ipſa Monar-
chæ aula, qui auctoritatem Poten-
tum habent, centenis ampliùs cenſe-
ri, miſſis delatoribus, ne nullus exi-
matur, quomodo fere tot ſunt quot
impune hac via graſſantur ad Digni-
tates. Hi porro magiſtratus ita ſibi
reſpondent, nihil vt Superiores præ-
tereat geſtorum ab inferioribus. Ad
Monarcham autem ſtatutis tempori-
bus perſcribuntur, quæ in tota Mo-
narchia vniuerſim publicèq; ſpectãtur,
& quæ in ſingulis Prouinciis, Vrbibus,
domibus, atq; etiam in angulis clam
geruntur, nulla re quantumuis mini-

ma

ma præterita, quidquid referat, d[illegible] Monarcha reſciat. Cuius potenti[illegible] maximè in duobus creditur vulgo eminere: de altero mox dicemus, alterum in re præſenti verſatur, quòd ſecretas etiam ſuorum cogitationes perhibetur comprehendere, & callere. Nam qui perſcribunt, non duntaxat rimantur facta, quæ viderint, ſed quæ facienda præimaginantur, ſola lege liberè cogitandi fingendi placendi. Seruantur verò Acta in Archiuio Curiæ vaſtis infecta Indicibus ampullariis, ad memoriam ſupplicii, non præmii, hoc enim vel maxima de cauſa rarò, illud ex leuiſſima ſæpius, certiùsq; decernitur, ne ſuo merito quiſpiam, non arbitratu Monarchæ fiat gratioſus. Itaq; nullus hic Aſſuerus, & ſi non pauci Mardochæi, quamplurimi verò Aman digni patibulo. Iam regimen Satraparum qui Prouinciis, aut Vrbibus præſunt perpetuum non eſt; ſed ad nutum Monarchæ ſeriùs, aut citiùs expirat, quamquam fauorabiles perſępe luſtrum explent; Sic ad paucos inopinos deerrant honores, melioribus præteritis, ne hi ſuopte

pte Marte valeant. Nam cæteri animis, & ſenſu obærati Monarchæ ingenio viuunt. Et hoc alterum illud eſt quod Monarchæ potentiam exaggerat, duo nimirum inter ſe pugnantia, ſupra naturæ vires in vnum connectere; hoc eſt imprudentes, & iudicio caſſos populis præficere. Dudum in Europa apud Ieſuitas didiceram, Entia rationis, quæ ipſi vocabant ficti-tia, in vnam eſſentiam coaleſcere, nulla potentia ſaluis rebus poſſe; quæ doctrina trimeſtri in Logicis ſcriptione, vociferantiſq; toties vſq; ad rauim miſeri magiſtri, fruſtra ſtetit. Qui niſi deliraſſet, præcepta, Solipſorum animo ſapientia, trimeſtri alio recantaſſet. Rideant porro Europæi, quantum velint Solipſorum inſtituta, dum agnoſcant hac arte, nec alio exemplo Monarchiam ſeruari, & æſtimari.

Status

Status Monarchiæ Solipſorum.

CAPVT IX.

QVinq; hominum genera hæc Monarchia continet. Nobilium, Populi, Artificum, Plebis, & Adiaphorum. Qui omnes vniuerſim ab ipſo Monarcha, præuia de vita & moribus informatione leguntur; Adiaphoris per Prouincias cooptãdis, Præſidibus quoque fit poteſtas. Regno tamen & Ciuitate non donantur, antequam vt reliqui peculiaribus cuiq; generi ſacramentis in vnum dictorum ordinum ritè adſcribantur. Omnes ſine exceptione fidelitatem Monarchæ iurant, Nobiles præterea militiam, vbicumq; & contra quaſcumq; gentium, non petitis ſumptibus promittunt. Populi gubernandis tantùm Vrbibus, & quibuſcunq; muneribus domi obeundis fidem ſpondent: Artifices demum, & plebeii ad præſtandam reliquis omnibus ſeruitutem, nullo aut loco, aut tempore, aut onere detrectato capita deuouẽt. Et hi quidem leuibus de cau-

ſis

ſis ſacramento ſoluti, tota Monarchia excedere coguntur. Reliqui nequaquam, ſed intra fines relegati, vel etiam deportati, arcta perpetuò cuſtodia habentur, præciſa omni ſpe dignitatum, & honorum, neq; interim ſponſione liberi. Ex nobilibus tantùm creatur ipſe Monarcha, ritu in loco narrando. Præſides Prouinciarum nobiles item, non niſi ab ipſo Monarcha, ſicut & Rectores Vrbium, ſed hi etiam ex populo leguntur, quibus Vicarios, & Coadiutores ſinguli Prouinciarum Præſides deſignare poſſunt. Artifices, opificia, & mercaturam tractant, interdum gymnaſiarchis quoq; perinde ac nobiles, & populares accenſentur. Deniq; ex plebe, conſtant milites, mechanici, ſeruitia omnia, & reliquum Monarchiæ, cuſtodes nimirum corporis Monarchæ, cæterorùmq; Præſidum; foſſores etiam, callones, agricultores, prędiorum curatores, bauli, veſpillones, carnifices, deniq; fęx omnis ſpeciei. Ex ſtatu in ſtatum non datur tranſitus, ſed ſinguli, quam iuramento ſpartam ſuſceperunt, ad extremum

mum vitę coguntur ſeruare, irrita facti pœnitentia. Qua vel vna re Monarchiam ſtare arbitrantur, ſi minimè perturbatis ordinibus ſtudia partium, & ſeditioſę factiones longè abſint. Memini tamen ex plebe quoſdam ſingularis facinoris merito inter nobiles ſemel, iterùmq; ſumma poteſtate monarchica fuiſſe aſcriptos. Decedentium ex ſingulis ſtatibus locum, Adiaphori, Monarchę arbitratu implent. Nullum ſanè genus felicius plebeiis Solipſorum, quos maxime lateri Monarchæ, Præſidùmue adhiberi ſors tulerit. Hi ſiquidem, non menſis tantùm, cubiculis, lectiſterniis, & retrimentis efferendis, purgandòq; lotio præſunt, verùm etiam nobilibus admittendis, deducendis præeunt, Principum exterorum legatos excipiunt, audiunt, auditis reſpondent. Ne dixeris id fieri præpoſterè, his enim fulcris Monarchiam ſuſtineri aiunt, ſi ęquatis ordinibus argumenta inuidiæ, & factionum faceſſant. Si Monarcha in publicum prodeat ijſdem plebei pari greſſu ad latus incedunt, quibus maximè cura cor-

poris

poris incumbit, nam & domiſtici medici ex horum tribu leguntur, reliqui cuiuſcunq; ſtatus præ, & pone eunt. Vix inuenias, qui horum amicitiam non ambiat, varijſq; donariis non procuret, vt fauorabilem Principem habeat, ſiue gradu ad dignitates faciendo, ſiue noxam calumniamue purgando. Nec quidpiam tanti eſt momenti, quod horum commendatione non obtineas. Dolet id non minimum nobilibus, feruntq; impatienter ominoſam ſeruitutem. Et deliberatum aliquando in Interregno, de ijs ad conditionem reuocandis, iurato in rem Monarcha futuro. Sed fruſtra; nam ſubodorati conſilium, capita vernilia continuò defectione clam agitata Principum exterorum auxilia ſollicitare, præmio tradendæ Monarchiæ propoſito ſi præſto eſſent, & priuilegia plebis ſeruaſſent. Ita factum, vt Viboſnatus qui ſucceſſit, ſeditionis metu, non ſolùm Interregni decreta præteriret; ſed neglecto etiam iuramento, integra illis omnia ſeruaret atque etiam vltro prærogatiuum Mithræ, Nobilium, & Maioris Magi-

ſtratus inſigne adderet, multis ex nobilitate proſcriptis, qui nedum arma capere, ſed contra mutire auſi fuiſſent. Qua victoria illi elati, mirum qua deinde ſemper inſolentia reliquos erga ordines ſe ſe habuerint; Viboſnatum vbique ſub manu ferentes, vt quos vellent gradu mouerent, alioſq; ſufficerent. Vidi non ſemel digniſſimos honoribus priuatos, ac contra nocentiſſima capita, ſæpiuſq; legibus ſacra, factione dictorum plebeiorum, ad gubernacula Prouinciarum accitos, non alio, quàm turbandarum rerum talento; ringentibus interim clariſſimis, & præ mœrore animi tabeſcentibus, etſi nonnulli ſpecimine cuiuſdam fortitudinis, præpoſterum Monarchæ exemplum ſimulatè probarent, ne legi obnoxij forent. Fuit ex illis mortalium vnus, quem nouerim omnium ad regendos populos ineptiſſimus, cui nec haram tuto commiſiſſes, is non pridem ante plurimorum criminum poſtulatus, & me Iudice capitis damnatus, iamque nouiſſimo exemplo notandus, plebeiorum tamen illorum apud Viboſnatum au-

ctoritate patibulo ereptus eſt: parum erat, niſi paulò poſt, nondum inductis criminibus, ijsdem fautoribus Prætorio quoque Præfectus fuiſſet; frementibus iuſtiſſima indignatione, cunctis tantam dignitatem maculari, & fæcem hominum, Monarchæ noxa, Nobilium capitibus turpiter dominari. Reſtiti pro munere quantùm potui; leges, ſalutemq; Reip. conuelli multis argumentis aſſerens; ſed irrito conatu, quòd inſulſum factum, vt Verniliti obijciebant, Monarchæ dicto ſupra leges ſtabilitum oportuit. Vulgatam porrò ſonticam famam, edictum Monarchæ correxit, quo per omnia Prouinciæ Liaderſiæ fora, & compita Siuarlicæſus Colosbidozarus, (ita appellabatur) omni ignominia liber eſſe iubebatur, & omnium opinione bonus haberi. Quod licet rite damnatus fuiſſet, multis tamen inhoneſtis nominibus, quorum vnum ad ſcopum cauſæ ſatis erat, accuſatus; nempe Maieſtatis, depeculationis, occultæ conſpirationis, concitatæ ad defectionem Prouinciæ, peruerſæ ex inſcitia adminiſtrationis, deniq;

repetundarum, quas perpetuo ſtellionatu interueterat: Horum tamen omnium probatio, quia factis pro ſe loquentibus nimia erat, abſoluendus reatu fuit, cui alioquin ſupplicium dignum inueniri non potuiſſet, abigendo omni magiſtratu remotarum regionum; atq; ideo adhibere eum ſatius viſum eſt ad cuſtodiam, & directionem Curiæ Monarchalis, quàm perpetuò infamem viuere. Hæc forma edicti; quod cùm attonitis auribus plerique accepiſſent, dubitare cæperunt an eo tenerentur, Monarcham à ſeipſo diſceſſiſſe arbitrati. In Regia omnium oculis in me conuerſis, quid facturus eſſem, officium, & inſignia Iudicis abieci, cauſatus, ne aut nouis Colosbidocari criminibus, aut vetuſtis nondum deductis fatigatus, obiectum furori populi caput, in Monarchæ iniuria, cõtumeliaq; foret. Ita meo deinceps ſucco viuens, per aliquot annos tuli hoſtem nunquam feriatum, quò nocentiſſimus eſſet: neque tamen is ſine pallore vixit, & ſine metu noui iudicij, toties vultu, animo, oculis, voce cadens, quoties

obuium in Curia declinare non potuit. Quę de ſtipatoribus Monarchicis dicimus, proportione quadam accipienda ſunt de ijs, qui Præſidibus Prouinciarum, & Vrbium frequentes adſunt; cum quibus niſi more, & Iure priſco agatur, de reliquis ſtatibus breui actum puta, formidine plebeiorum, conditione omnium æquata.

Leges Solipſorum.

CAPVT X.

LEges, & ſtatuta Solipſorum, à quo Monarchiæ forma cœpit, in quinquagena volumina ingentia excreuere, abitura in infinita, niſi moderatio interſit. Continent autem varia decreta, tum ad vniuerſam Monarchiam, ſpectantia, tum Monarcharum ſingularia reſcripta, admirandarum plena induſtriarum, & præceptionum circa ſingula genera rerum, munerum, perſonarum, & quæ ſub generibus ſunt ſingulorum. Præter ea, quæ ſingula item Regna, & Prouincię, velut Acta quædam Conſularia, à Monarcha approbata ſeruant: ſingulæ itē

Vrbes inſtar legũ municipalium eadẽ auctoritate firmata, cuſtodiũt. In quibus omnibus duo potiſſimũ libet obſeruare; alterum quanta religione Solipſi Monarcham ſuum colant, ſupraque omnes mortales efferant; alterum quàm acri, & indefeſſa contentione terrarum orbem eidem ſubijcere per fas, & nefas laborent; quod Euangelica luce deſtituti, barbara affectatione res caducas metiantur. Vt hinc diſcant politici quidam Europæi, longè ſe barbaris eſſe deteriores, quoties dominandi cauſæ, iuris omnis humani diuiniq; contemptu patrocinantur. Sed iam præcipuas Solipſorum leges, in quædam capita paucis redigamus. In primis & ante omnia quiuis Monarchæ Solipſorum ſubditus, quocunque modo ſub poteſtatem venerit, caſu an electione; ſpontè, an coactus; nouerit omni ſibi dominio alieno, iuri cuicumq; etiam naturæ, ſacramento renuntiandum. Secundò. Nullum Numen niſi ex præſcripto Monarchæ colet, ipſum verò Monarcham inſtar omnium Numinum Cœli, terræ, maris, orci habebit. Ter-

tiò Quoduis eius dictum factum, etſi nulla ratione boni apparentis, imò naturæ pugnans, vt ſacroſanctum laudabit, exquiſitiſq; argumentis confirmabit. Quartò. Quoſcunq; Monarcha perſequitur, eoſdem ipſe omni conatu perdere, vel ſaltem deprimere ſtudebit; vt contra, quibus is fauet, omni honore, & amore proſequetur; nullius præterea inuiſi Monarchæ patrocinium ſuſcipiet, imò ne mentionem quidem niſi ad odium inducet, ne laus eiuſmodi Monarcham vituperet. Quintò. Cum nullo exterorum, finitimorumq; cuiuſuis neceſſitudinis, aut officij commercium habebit, neq; vllas tabellas dabit, ſignabitque niſi priùs à tribunali conſtituto viſas, probataſq; Sed neque vllius conſilium, auxilimue neceſſitate quauis vrgente, implorabit. Sextò Dicta, factaq; vlla Regni, vel Curiæ non efferet, nec quicquam vlli mortalium ſcripto, verboue communicabit, quod ad mores, & ſtatuta Monarchię quouis modo ſpectare cognoſcitur. Contra quidquid vbique gentium, agi, dici perceperit, illico Monarcham certio-

rem faciet, nullis parcendo ſumptibus, minutiſſima quæq; conſectando, & quæ arcana aliorum concernunt rite excipiendo. Septimo. Nullius gentis nationem, mores, aut leges, Solipſorum nationi, moribus, & legibus anteferat; ſed neque laudet vllo modo, niſi cum prærogatiua inſtituti Solipſorum, procul minimo præiudicio. Octauo. Si quem Solipſorum externa quæuis Reſpublica, aut Regnum, finitimiue Principatus, Conſiliarium, Ducem, Regem, aut Principem optent; is niſi conſulto, & indulgente Monarcha non conſentiat; & nihilominus meminerit ſe obnoxium antiquæ ſeruituti, teneriq; de omnibus, quæ iſtic geruntur manifeſtis iuxta, & occultis eumdem monere; nec quippiam ſeu conſulere, ſeu decernere, niſi monito priùs & probante ſuffragium Monarcha Solipſorum. Nono. Cuiuſcumq; ſubditorum occultum quoduis crimen, quam primum & nulla admonitione præmiſſa Monarchę, aut captandarum accuſationum Vicario denuntiabit, nulla ſeruata iuris cuiuſquam forma, quid-

quid

quid tandem inde ſequatur accuſato: irrito præterea quouis voto, & iuramento præſtito de non denunciando: idque etiam de manifeſtis criminibus intelligendum, etſi conſtet aliunde iam innotuiſſe Monarchæ: Neq; curandum quæ moueat ſuſpicio, vera an falſa ſint referenda, præſtabit verò officium omni poſtpoſita mora, ni periculo ſuo eam eſſe velit. Decimo. Sicut curare non debet de fama alterius, iuſtè an iniuſtè delati, ita negligere debet ſuam, ſi fors deferatur legitimè an contra; veri an falſi poſtuletur, nec vllo iure vindicias petat; certus ſe nullum habere famæ ſuæ dominium, quod ſemel in Monarchæ poteſtate depoſuit. Vndecimo. Omnium ſiue apertè, ſiue clanculum geſtarum à ſe rerum rationem Monarchę, aut eius Vicario reddet, ſiue ſponte, ſiue toties quoties cum authoritate requiſitus, nullas cęlando quantumuis occultiſſimas, & ſolis Diis receptis, vel ignoto alicui Numini notas cogitationes, tametſi contra ipſum Monarcham, & Monarchiam conceptas, nec curioſè inqui-

rendo, quem in finem id exigatur. Duodecimo. Quidquid de ſe conſtituatur, e manu Monarchæ ſuſcipiat, non replicando, aut obmurmurando, vel ſi prælatis indignioribus ipſe negligatur, aut ſtudio deprimatur, talentorum omnium detrimento facto; hoc ſecum ſeriò, & ſedulo reputans, bene ſecum agi humi, ne, an ſublime putreſcat, cuius ſors in manu Monarchæ ſit, quem ſemel dominum errandi neſcium agnouerit; à quo iniuſta, an iniuſtè faciente appellare nefas eſto: quippè Numinis inſtar omnipotentis, ſuperiorem ſe ignorans vult æſtimare. Tertiodecimo. Caueat ne curiosè myſteria gubernationis Monarchæ, & Vicariorum veſtiget, neq; hos dementiæ inſimulet in agendo, quamuis omni diſcretione, prudentia, & iudicio caſſos: certus Monarchæ non expedire prudentiores ſe regimini præficere, quiue non tam obſequi incunctanter ad litteram, quàm conſulere, & præcipere ſecundum rationem norint. Quartodecimo. Denique certò ſibi perſuadeat, non ſolùm voluntatem omnem, & iudicium

ſuum

ſuum ſubdendum eſſe voluntati, & iudicio Monarchæ, ſed etiam intellectum, & rationem, non obſtante, (quidquid dicant ſuperſtitioſi Europæi) legis, & luminis naturæ pugna, mancipandam eſſe in obſequium dictorum decretorumq; eiuſdem, eo duxtaxat momento, *quia ipſe dixit, ipſe iuſſit*. Atque hæc fere eſt ſumma legum, quas Solipſi tot inſanis Pandectis complectuntur, & nullo propoſito præmio, ſed maximis intentatis pœnis diſtrictiſſimè ſeruandas præcipiunt, addita hac velut appendice, ad ſubditos animandos ſententia, ipſarumq; legum anima, vt quiſque ad obedientiam, & obſequium Monarchæ ſe paraturus, cogitare acquieſcat, non ſe hominem, ſed cicuratam beſtiam eſſe.

Conſiderationes quædam circa leges Solipſorum.

CAPVT XI.

OMni etiam iuri naturæ renuntiare, quod primum caput exigit,

diræ cuiuſdam paucis cognitæ deuotionis ſapit authoramentum. De quo cùm altiora quædam ex Satrapis ſcrutarer, attoniti profitebantur ſe non ſciſſe, quid iuxta principia Europæorum lex naturæ præ ſe ferret: adoleſcenteſq; admodum eiuraſſe, vt iam pœnitentia duntaxat, facti retractandi nullus ſuperſit modus. Lex *ſecunda* aut ad ſtatuam auream campi Duræ prouinciæ Babilonis alludit, aut ad Darij Regis ex inſtituto Medorum, & Perſarum decretum refert: perſæpe ſubit, ſi contingeret Solipſos Euangelio nomen dare, ex Monarchæ placito Religionem ordinandam, & plus quam olim Tiberium, laboraturos Chriſtianos ad Chriſtum inter Numina recenſendum. *Tertia*, habitum prauæ diſpoſitionis in intellectu ingeneret neceſſe eſt: quid enim ſi vnius horæ interuallo contraria cogantur affirmare, nec veritati conſtanter aſſuefacti conſuetudine quadam mentiantur? *Quarta* mihi ſemper inhumana, & infra Scyticam barbara viſa eſt, cùm ferrem iniquiſſimè toties innocentes inauditos damnari, ſontes contra, &

per-

perditiſſimorum mancipia morum ; ſoro vti : Verum ipſi incolumitatem ſuæ Monarchiæ hinc potiſſimum ſolēt æſtimare, ſi prudenti, imprudentiq́ue Monarchæ perinde aſſentiātur, nil ſua referre dictitantes, bene, an malè, dum iubeat; multoq; magis ſi exemplo præeat, atq; hanc ſummam membrorum, inter ſe, & cum capite concordiam, pluſquam ex enthuſiaſmo profitentur: *Quinta lex*, multa ex prudentiæ normæ commoda habet, ſi excipias malè cautum, nullius conſilium impune implorare ; ingenti forſitan argumento ſuperbiæ, periclitari Remp. malle, quàm ſapientioris conſilium, auxiliumue requirere, ne turpe (credas) videatur, in tanta Monarchia paucos ſapere, & tantùm opinione ſimplicium, & obnoxiorum, Sapientiæ nomen tueri. *Sexta* verſutiſſimam in gente barbara carnis prudentiam prodit, non infra Europæorum politicorum calliditatem, vt dubites, an hi, ab illis acceperint, an per abreptos traditam, poſtliminio reuocarint. Cæterum, ſi quid aliquando contulit ad prouidum regimen Prouinciarum, quando ſimpli-

plicioribus expectoratis , omnium conſilia , Monarchæ patebant : hodie plenum periculi negotium eſt, & quẽadmodum antea proni ad mendacia perſcribebant , quæ vulgò rumore iactabantur , multiſq; ea in rem ſuam exaggerabant; ità modò à callentibus hominum mores , & contraria ſimulantibus , in errores mittuntur planè ridiculos,& deliberationes Monarchę ludos faciunt. *Septima* , cum vrbana humanitate pugnat , nec diuines quid ad politicum ſtatum conferat,niſi certò exiſtiment , aliorum Regnorum, & legum laudem , transfugio ſuorum ex ſeruitute in libertatem , Monarchiæ tyrannidis eſſe deſtructionem . *Octaua* immanem dominandi libidinem manifeſtè accuſat , ob quam non multis ab hinc annis, omnium finitimorum Principum odijs exerceri cœperunt , diſtrictè cauentium , ne quis vnquam Solipſorum in poſterùm,non modò in honoris , & Regni participationem euocaretur,verùm etiam,vt aditu omni arceretur , deprehenſus in forum mitellatus produceretur, & cum riſu plebis extra fines ageretur . Magnum

alio-

alioqui in hac lege ſubigendi orbis totius compendium, præpoſtera cupiditas corrupit; quam vt aliquando ex parte ſanarem, quod ſub manu habui conſilium in medium attuli, cuius infra meminero. *Nona*. Vt capitaliſſima, ita olim magna religione ſeruata eſt, hodie à pleriſq; (an ſuo periculo eruditis) præteritur, vt nihil ad naturam extirpandam violentius; nec pauci hoc propter eiurata Monarchæ fide, receptorum niſi authoritate Solipſos in odium gentium vocatos vexant. *Decima* ſimilem conſiderationem habet, nec minus temerè prodigus eſt vitæ, qui crudelis eſt in famam, vt aliena poteſtate ſæuiat in naturam, nulla aliena vita æſtimandam. *Vndecima* cauſas habet odij plenas, nec tutum in humanis ſacramentũ, pleriſq; doloſa hæc confidentia peperit exitiũ, quibus manifeſtata conſcientia dux fuit ad ſupplicium, & vindictam; quoties prætextu directionis irretiti ſunt minus cauti laqueis ſynceræ cõfeſſionis: hodie pleriq; fallunt ſcrutatores doloſos, experiẽtia docti eoſdem fuiſſe & delatores, ſi quid arcanæ cogitatio-

tionis vel aduerſum ſe, vel aduerſum Monarcham elicuerunt, vt quos fortaſſe tacitis cogitationibus offendiſſent, eoſdem perpetuos hoſtes ſentirent, turpiſſimi facinoris architectos: Quid enim inhumanius, quàm ſpecie religionis extortam arcanam fiduciã, in fidei, & omnis confidentiæ pernitiẽ conuertere? Sed benè actum quod ſerius licet, paulatim inducendo, niſi apud rudiſſimos, obuiam itum, huic, vt quidam ex Aſianis aiebat animorum carnificinæ. Interrogatus haud ſemel, an quid ſimile mos Europęus ferret; reſpondi, Eſſe quoſdam Numini conſecratorum cœtus, qui tyronum ſuorum cogitatus religiosè expiſcantur: ad formandum in ijs legitimum cultum, ne in cærimonijs ſecretioribus errent: cautum tamen huiuſmodi quæſtionarijs, ne ſuſceptas aduerſum ſe tyronum cogitationes, aut veſtigent, aut cernant. Eſſe altius forum, quo ſecreta cordium, quæ expiatione egent, ſoli Numini Europæorũ inuiſibili; & Sacerdoti locum eius tenenti, ſub ſigillo Sacramenti, oris confeſſione deteguntur, acceptaq; noxæ ab-

abſolutione, fruitur confeſſus tuta cõſcientię libertate, nullo periculo, vt ex ea in iudicium hominum deducantur; aut Sacerdos, qui excepit, eiuſmodi ſecreti cognitione in rem ſuam vtatur, millies moriturus antequam ſigillum violaturus. Hic, inquam, mos eſt Europæorum. At quidam Satraparum Rectè aiebãt, ita fieri apud Europęos, quibus Deus aliquis Principibus maior imperat. Solipſorum Monarcham ſupra ſe noſſe neminem; quid mirum ſi in occultas quoq; mentis conceptiones iure ſibi vendicet dominatũ? *Duodecima*, niſi ex ęternis quas vocant rationibus pendatur, quarum tamen curã Solipſis minimè conſtat, miræ tyrãnidis ſpeciem præfert, impotenter in naturam vim exercẽtis, nihil vt triſtius accidere queat ijs, quos adulari minimè doctos fauor Monarchæ nõ attingit: Iacent ingenui, & ad ſumma omnia nati, quibus origine ſpectata Monarcha ne dignè quidem ſeruiat; ſine vlla rerum geſtarum laude, nedũ præmio; contra terrę filij, ac tantum ad genium Monarchę facti aſſurgunt, ſeruiq; dominis depudito fauore impe-

rant.

rant. Nempe hęc ſumma eſt gloria Monarchæ, viris præſtantiſſimis perinde vti ad Prouincias regendas, & cloachas hauriẽdas: mediaſtinos verò ad ſolium dirigere, o tempora, o mores! *Decimatertia* eò tendit, vt ſtulti ſapientibus moderentur, atq; vtinam tacendo norint ſapientiam præferre, qui loquentia nimia, nunquam non melioribus officiunt. Sed hinc nimirum prudentia pẽditur Monarchæ, ne ſi ſapientes promoueat, ipſi cum iiſdem minime conſtet. Nam ſi difficile eſt parem ferre, moleſtius multò ſuperiorem talento, auctoritate licet inferiorem revereri: Proinde ſatius eſt inter cęcos monoculum regnare, vt de coloribus tutè aſſerat, & perſuadeat. *Decimaquarta* deniq; omnium aliarum eſt sũma, quę vel ſola tota Monarchia conſiſtat perpetuò, ſi cætera ſemper futura ſint paria, ſed verendum, ne detracta aliquando larua, inter ſtultitiam, & ſimplicitatem diſcernatur; cumque lumine naturæ tranſigat diſcretio.

Iudicia Solipſorum.

CAPVT XII.

DE iudicijs ingentes habent Pandectas, ſed nullo ordine, nec arte, ob id ne à ſenioribus quidem intellectas, omnia moderante Monarchæ arbitrio, ad quem omnium Regnorum maiores, minoreſque cauſæ deferuntur. Is porro nulla iuris forma ſeruata, nec tamen de plano, & vix etiam ſummaria cognitione, damnat, abſoluit, vt lubet. Habent nihilominus ſinguli Monarchæ ſuos modos, non ex præſcripto legum, ſed ſuæ voluntatis. Hinc tot praxes, quot Monarchæ: exempla duorum, qui meo tempore ſibi ſuccedentes imperarunt, paucis referam. Prior Auiſducluuius paucis poſt meum aduentum defunctus, Monarchiam florentem reliquit, magni vir animi, cuius nō poſtrema laudum fuerit; multa licet è ſuo genio gerentem, Maiorum tamen veſtigia, ex ſapientum decretis ſanctiùs, & luculentiùs expreſſiſſe. Qui ſi diutiùs vixiſſet,

ho-

hodie Solipſi magnam partem Chriſtiani eſſent. Succeſſit Viboſnatus ſorte errante, ſibi potiùs quàm Reip. factus, qui laxatis ignauiæ habenis, iuſtitia afflicta Monarchiam haud parum labefactauit: cuius porro imperio in iudicijs exercendis, hic fere mos tenuit. Reo per apparitores conſtituto, permittebatur defenſio, ad aquæ modum, nullo tamen patrono admiſſo, ſed quam ſuopte ingenio valebat adſtruere. Ea excepta Iudices dati, Satrapæ, Monarchæ, Aſſeſſores, adiunctis potentioribus, qui accuſaſſent, vel accuſati fuiſſent; ne fortè aut his conuictis, aut illis deficientibus, minus potentes, & deſerti inſoleſcerent. Ea propter conſtituta etiã pœna talionis, qua in miſeros acerbè ſęuiebatur, ſemper enim certi erant potentiores, ſe cauſa triumphaturos, cuius ipſi cognitores, & iudices eſſent. Quo fiebat vt ijdem quantumuis criminoſiſſimi, rarò accuſarentur, accuſati damnarentur nunquam: qui iure ipſos accuſare fuiſſent auſi, etſi centum criminum capitaliſſimorum, totaque aliqua Vrbe, aut Prouincia manifeſtorum, argumentis

mentis

mentis veniſſent inſtructi: nihilominus dubij periclitarentur. Quare datis, quos dicebam iudicibus, conſequens erat reum minorum gentium cauſa cadere; vulgataque ſententia pœna illico ſequebatur nulla interceſſione redimibilis, & ne iniuſtitia appareret, prouocatione ſecluſa iura manu claudebantur: cōtra ſi meritò cáuſæ fidentiùs rem geſſiſſet, fractaq́; potentum tergiuerſatione victoriam prope manu teneret, tum iudices vario prętextu procraſtinare, adeoq́; in diem longum ſpem irritam extendere, vt miſerum moleſtia diuturnę expectationis emaciatum, vel cedere cogerent, vel ad ſpontaneam confeſſionem, ſi accuſatus fuiſſet, tametſi nullius criminis cōpertus. Quam ſi impetraſſet, monito Monarcha reus peragebatur, vix vnquam abſoluebatur, ne ſi impunè abijſſet, fruſtra à delatoribus, per fas, nefaſq́; accuſari quempiam malo exemplo fuiſſet. Si porro aduerſus iniquam moram duraſſet, tum iudices, conſtantiam contumaciam interpretati, repetitis à prima ætate, vel minimis noxis, nec euacuata interim exceptione

præ-

præſentis iudicij, cauſam vulneratam aliorſum trahebant capita fere criminum erant ſternutando crepuiſſe, mãducando labra diduxiſſe, caſum aſini riſiſſe, clam in cubili contentius tuſſiuiſſe, & ſexcenta id genus. Quæ ſi reus tanquam aliena deriſiſſet, tum demũ ſententia peremptoriè lata ſuppliciũ extremum miſero decernebatur. Hoc ordine meo tempore Afrorum quidã capitis damnatus, inopinato finitimos Principes, qui tum forte Monarchæ ſociale bellum indixerant, appellauit ea cauſa conſternatus Monarcha, hactenus enim nemo à tanta poteſtate prouocaſſe auditus erat, rem ex compoſito geri ſuſpicatus, Surlolagerum (ita vocabatur) abſciſſa ſententia liberum pronuntiauit, proteſtatus nihil ſe de eius damnatione ſciſſe, culpamque in Satrapas effœminatè coniecit. Nos Europæi ſalutem Afro gratulati, quid facto in poſterum opus eſſet, notauimus. Pœnæ ſupplicijs debitæ apud Solipſos ſunt variæ, emaceratio, fuſtigatio, diuerſa verberatio, ſed vt quiſq; ſibi ſit virgator publicus, carceres, relegationes, proſcriptiones, maiores,

mino-

minorêſue capitis diminutiones, cuiuſmodi ſunt abſtentos eſſe gratia, & conſpectu Principis, impotem ſuffragiorum ad honeſtiora munera, deniq; exoſum, & peroſum, nullo vt merito fauor integrari queat. Quo vno maximè ſæuiebat Viboſnatus, nulli placabilis, quem ſemel etſi immerentem deſpexiſſet, vt contra nulli non fauorabilis, quem ſemel etſi nauci hominem, & inſigniter diſcholum adamaſſet. Ea res non paucos ad deſperationem, & ad acerba omnia adegit, quorum ego ſorte miſeratus, vt animos ſumerent admonui, nec tanti facerent muliebrem hominis lepore timidioris impotentiam, & qui modeſtos vexare tantùm noſſet, audaciores extimeſceret. Quamquam nón pauci ingenium ad altiores cauſas adulãdo referebant, affirmantes Monarcham ex meritis cuiuſq; præuiſis, & ſcientia quadam degrummata cognoſcere, quid quiſque ſubditorum facturus foret praui ſi Principis gratia frueretur, aut odio non exerceretur; eoq; par eſſe huiuſmodi anticipato ſupplicio plecti, etſi in oculis mortaliũ non-
dum

dum ſontem : vt contra inſolentes ad gratiam admitti , & reliquis efferri, quòd prænoſſet Monarcha , futuros aliquando modeſtiores, dignoſq; præmijs antecaptis. Quo certè modo, nec Caiphas apud Hebræos prophetauit, nec turpius actum apud illos, qui reos ſuſpicione duntaxat criminis, nulla alia probatione peractos , patibulis ſuffigere ſoliti ſunt. Deinde verò cauſa cognita ſi ſontes deprehendiſſent, dio permittere, ſi ſecus, depoſitis honorificè iuſta perſoluere. Referam & aliud, ſed ludo, ne lectori bilem moueam, vt norit eſſe in Solipſis, qui Plauti comica exornet. Edicit Spinomantæus Prætor Pharſacio aulico deportationem Monarchæ iuſſu, & ſcripto. Miratur is inſcius demeriti, Monarcham appellat, adit, prouolutus inquirit. Negat hic ſtupenti ſimilis quicquam ſe auctore factum, & bono eſſe animo Pharſacium iubet, qui totus ſibi redditus, ſua gaudia amicis narrat; Poſtridie à Spinomantæo monetur acrius, ad exilium ſe quantocyus componat. Renuit ille, fidētius etiam, cùm Monarcha fictam iuſſionem im-

pro-

probante, actum obtendit: Verum Spinomantæus: Nihil mihi inquit, cautam recens à Monarcha, inſiſto primis decretis, actutum faxis, vt pareas. Quid vltra? curritur ad Satrapas participantes, iterumq; ad Monarcham, & accuſatur à Pharſacio Spinomantæus, ceu contemptor magni nominis. Iterum geſtu, vultuq; ſimulat Monarcha ore per ambigua, ſed fauorabilia errante. Inſtat Pharſacius, vt ſiſtatur Spinomantæus, coramque munita capeſſat. Hærere Monarcha, ne filum ſuccidat: mox perge, inquit, ſecurus voti, curabo accerſirier, aduertendum ne te vexet. Abit Pharſacius, & tanquam omnes fluctus eluctatus, technæ imprudens iterum triumphat. Perendino vrgetur vehementius, vt ſarcinas componat, intra horam pedes elaturus, ſeuerè plectendus ni exſit. Tum Pharſacius iniqui impatiens, concita bile, ad Monarchæ fores aduolare. Sed negata admiſſio à docto cuſtode, ne quieſcenti, vt aiebat, intercederet; monet, vt craſtina redeat: ſcilicet vt poſt ſeceſſum Monarchæ primo dilu-

culo ad ſuburbana, venientem fruſtret, aut eijciendo ſpatium faciat, inſtante interim momento, quod Spinomantæus ſcorpij cauda deſignarat. Ita Pharſacius pene ob deceptionem ſui impos, extruſus eſt in exilium: Quotidiana exempla ſuo quoque periculo illuſtrans. Hoc nimirum admirandæ regimen eſt ſapientiæ, colluſionibus, & ſtellionatu traducere miſeros, & datariæ ſalutis exortes, qui æqui cauſa ex lege recurrunt, in totius vitæ ærumnam mittere perplexiſſimos. Luditur vt pila, iuſtitia percuſſa, repercuſſa, eluditurq; afflictorum expectatio; quibus ſi dolor verbum eliciat impatientius, crimen Maieſtatis in foro eſt. Si Spinomantæus barbarus, Monarchæ ſe ſtitiſſet compulſus, patuiſſet mutua ex vultibus colluſio, & technæ vafritiem, non conſtantia cum mente verba prodidiſſent. O verſutam, ſi Dijs placet, politicam agyrtis plauſibilem. Gemina fuit cauſa Recuſij, ſed doloſis adinuentionibus protractior. De ea conſultus ego reſpondi, artem arte eludendam. Deferret Spinomantæum apud Monar-

cham,

cham, quaſi de eiuſdem ignauia mutientem, vt cuius conſilijs nutaret potiùs, quam ſtaret Regnum: Viciſſim obſcurè aduerteret Spinomantæum, de inſidijs à Monarcha tentis, vt officio motum releget ad glaciales inſulas, odijs implicando imperioſam ſuperbiam. Ita futurum, vt, vel committantur infenſiſſimè, prouocatis etiam ad ſeditionem turbatorum animis: vel ſi dolus detegatur; hoc argumento doceantur ipſi, notas eſſe ſuas artes, quibus ſubditos ludificarent, nec ſtruendum alijs malum, quod ſibi nollent; nec aſtu, ſed prudentia, & ſcientia regendos populos, animo; quod Orator noſter notauit, non verſuto, obſcuro, fallaci, malitioſo, veterario, vafro; ſed qui decet, apertum, ſimplicem, ingenuum, diſcretum, iuſtum denique, & bonum virum.

Conſiderationes circa Iudicia Solipſorum.

CAPVT XIII.

QVæ de Iudiciis, eadem de legibus hic quoque non extra ſcamnum

dici poſſunt. Iudicia ſine iure tractari, prorſus ab humanitate alienum: ſed neque tolerabile ſubditis contra Magiſtratus meritò conquerentibus, qualecumq; ius, & æquitatem adimi: ne, quemadmodum iniquè cauſſantur, contemnere dominos aſſueſcant, ac paulatim in Monarcham inſurgant; futurum alioquin, nemo vt Magiſtratum ineat, confuſaq; Monarchia aditus ad Anarchiam pateſcat. Dignus prætextus, quo & ſubditi opprimantur, & Magiſtratus citra reatum impunè quiduis admittat ex Monarchæ lubentia; quæ non ſemel pretium tulit, fertq; in dies ingenuis tantam iniquitatem non ferentibus, ſuaque manu vindictam ſumentibus, Vidi proinde ab his Magiſtratus non perfunctoriè vapulaſſe, qui cùm accuſarentur ad finitimos Principes ſeſe recipientes, cauſam liberè dixerunt: feciſſe ſe amore iuſti, quod Monarcha negligeret, eo ſolum culpandos, quòd minùs lacertoſi, peiora meritis vitam reliquiſſent: hoc, modo in anteceſſum ſatis eſſe, facturos ſe in poſterum, vt Monarchæ officium facerent, aut

certè ipſi quoque in ius ambularent. Turpe etiam ſeruos Monarchæ fauore, ingenuis dominari; adulatores, ac delatores, ſummo loco haberi, ſeria amantes, & modeſtos nullo gradu cenſeri. Qua religione ſtimulatus non nemo Aſianorum, aliquando ad libertatem conclamauit, ſed enim ex miſeris infra ſeruitia depreſſis, vix erat qui ad pileum reſpiceret, multò minùs, qui capita conferre auderent, quod Sacramento Nonę legis alter alteri non fideret. Quippe Solipſi nunquam tuta inter ſe ſocietate coaleſcunt, & contempta ſecreti ſanctitate, qui modò amiciſſimi, iidem paulò poſt inimiciſſimi, nullo vel ſanguinis reſpectu, modo gratiam Monarchæ, adulatione, & accuſatione ceu teſſera fidelitatis vnica, parare non ceſſent. Ea cauſa aliquando in diſcrimen vocatus, bono ſydere euaſi. Forte cuidam, vt ſimulabat, amico, oſtenderam thema cœleſte, quo ex ritu Europeorum Principis finitimi caſum conieceram: probauit homo verſutus; ac vt de capite Monarchæ noſtri periclitarer callidè vrgebat, iurans

apud ſe clam futurum. Nec promiſi, nec abnui: is tamen velut ſponſione capta, rectà ad Monarcham perrexit, & mentitus iniquiſſimè denuntiat, tanquam ſi Magicis Europæorum characteribus de capite Monarchæ cum diris peregiſſem. Nec mora, inter inopinas apparitorum manus Maieſtatis reus acclamor, & coram Monarcha excutior, profertur è femoralibus charta genethliaca, ſed lecto Principis Europæi vocabulo, mendax accuſator deferbuit non erubuit. Iuſſus euoluere prognoſim, & rei non fallentem in Europa euentum, peritiæ laudem tuli, tum vt Monarchiæ quoque Solipſorum futuros ſucceſſus, in figuras referrem, ab ipſo Monarcha monitus; reſpondi, rem eſſe ſupra artis metas, quòd Europæi virtuti ſyderum influentium ſubiecti eſſent, Solipſorum Monarcha ſuperior cœlo & aſtris, conſtellationes manu regeret, alioquin Euimæum antequam accuſaſſet inſtantiſſimè flagitaſſe, ſi quid poſſem, in Monarchæ caput procuderem. Ita ſaluti meæ conſului, ac vt Euimæus gradu deiectus luce careret

ex lege confectum eſt, Sed is neque tum adulando defecit, perhibens denunciaſſe me ab ſe nō vt plecterer, ſed vt de peritia commendarer. Dij maluerint meliora, atque talem commēdationem auerruncaſſint. Adhuc verò durius fortaſſe ſit prudenti imprudentiq; Principi perinde conſentire, mentem, aienti, neganti venalem accomodare, ſenſum animi ducem peruertere, quos deniq; ipſe perperam odit perditos velle. Quoties id coram Satrapis deteſtatus, natura ipſa reclamante execrabar? Sed fruſtra, & ſurdis fabulam. Amici vt abſtinerem nutu aduertebant, in ſpeciem contradicebant, ne delatoribus obnoxij forent. Lepidum eſt quod narro. Delatus nonnemo, quòd Præſidem Regni Pactelisonaui toruiùs aſpexiſſet (luſcus erat) ſecuri adiudicatus eſt; abreptum ab aſpectu Principis, & iam ducendum ad ſupplicium, cuncti certatim verbis opprobrioſis, creperes ictus minati, impetere. Ego miſeratus hominis olim amici vices, forte interceſſi, ac vt iniquam fortunam patienter ferret hortari blandius cœpi.

Tum apparitorum Præfectus, ſemihomo, & qui nuper ex patibulo ſe in aulam iniecerat, adulando, mentiendoque, huc progreſſus; horrenda voce inclamare, truceſq; oculos fœdè diſtorquere. Quid tu, inquit, mortalium audaciſſime ſolaris, quem Monarcha perditum cupit? Iam iam ſocius criminis pœnam dabis. Dixit, & obtorto collo ad Monarcham raptari iubet. Momento plures centenis accuſatoribus adſunt, deponunt me nullo eorum reſpectu, qui Monarchæ placituri, damnato ad ſupplicium inſultaſſent, inter manus penetraſſe, & morituro ad aures inſuſurraſſe, quibus ipſe arriſiſſet. Id quia in contemptum Principis redundaret, ridere ius, & poteſtatem iubentis, me reum eſſe mortis. Reſpondi, hortatum me, vt mortem miſer fortiter ferret; hoc ipſum, clamabant illi, eſſe contra mentem Monarchæ, ſed tamen plura alia noxia dixiſſe me iurabant. Inſtanti, vt quænam illa eſſent, in medium proferrent, aut neſcientes ad mortuum ſciſcitaturi pergerent; ludum improperant, & ridentem noua accuſatio-

ne petunt. Cæterùm Monarcha nutu ſilentio imperato, vt ſi quid amplius morituro dixiſſem enunciarem, ſeriò mandauit. Reſpondi facturum me libenter, ſed remotis arbitrls, me myſteria vulgarentur. Diſceſſere omnes, & ego ex gentis more, quoties luberet mentiri doctus, retuli: Tria me commendaſſe morituro. Primùm vt quo loco apud Inferos eſſent Monarchæ, & Satrapæ noſtri, renunciaret. Alterum, vt ſi qui modus foret Monarchiæ etiam apud Inferos proferendæ, edoceret. Tertium, vt quidquid tandem iſtic noui accideret, certiorem faceret. Ita enim argumentabar; O Monarcha potentiſſime, magnam me apud te gratiam initurum, ſi quæ in cæcis illis Regnis agerentur, tibi indicarem; quando quæ in hoc mundo geruntur, quamplurimi ſunt, qui placendi ſtudio partes præoccupant, & mendacijs exaggerata referunt, nunquam vt ego tempori adſim. Atque hæc ſumma ſermonis cum morituro fuit, nouo tibi placendi ſtudio, ſi verum amas. Probauit Monarcha ingenium, ac vt clam alijs,

quæ ex Inferis accepturus forem, ſedulo referrem rogauit, & mox patefacta porta, mirantibus, qui foris præſtolabantur Satrapis, me non ſolùm ſacris conſilijs, & ſcrinijs intereſſe iuſſit, verùm vt cauſas omnes cum abſoluta auctoritate cernerem, publicauit. Vidiſſes mutatos repentè plurimorum vultus, quibus mendacium, & adulatio cenſus erant; plauſiſſe alios, qui reſtrictam ad ſtabiles leges diſciplinam, amabant. Equidem foro vſus, indignos muneribus arcere, bene meritos fouere, ex Europæorum inſtituto æquitatem moderari, perſonas non acceptare: ita me Orcinis amici mortui oraculis moneri perhibebam. Quid plura? vt infanda delatorum capita deprimerem, ſexcentis vna nocte numellis medio foco locatis, interiectis inter ſingula centena quinis crucibus, ſpectaculum Iuris edidi: totidem inſertis collis viſebantur adulatores, & ex Crucibus ſinguli pendebant delatores, qui propoſita, & iurata pœna talionis, probando defecerant, mendacij, & calumniarum manifeſtò comperti. In his tres quo-

que.

que Satrapæ, nuper Præſides Prouinciarum. Ita factum, vt deſerta pene aula Monarchiæ videretur, procul prenſatoribus, & reliquo hominum fuco, paucis admodum bonis, qui in munere ſuo verſabantur, eiuſdem conſpectui ſeſe offerentibus, Cauſam rarioris officii, & ſeruitiorum ſciſcitatus ille; deductus eſt vnde ex patentiori loco in forum proſpiceret, attonitiſq; oculis hæſit in numellatis, ac patibulatis, quidue id rei eſſet tremebundo ore quærens, audiit ex Acce̅ſo: hoc te ſpectaculo, o Monarcha, recreat Cornelius, quem nuper extuliſti: Si pergit, de Monarchia breui actum eſt: ſublatis enim adulatoribus, ac delatoribus, qui te variè erudiant, ignorantia, aut tædio tabeſcas neceſſe eſt. Motus ille ad hæc continuò acciri iubet, ac cur ita feciſſem, rogare. Reſpondi, ſic me iuſſum à mortuo, minis quoque tibi intentis ni citò paruiſſem; quòd præſtaret nebulonum genus è medio tollere, quàm horum facinoribus damnata Innocentia Monarchiam probroſè regi: Nec me inclementer egiſſe, vita relicta iis, quo-

rum ceruices numellæ coercent, fame duntaxat emaciatis; & hi quidem ſunt effrontes adulatores, qui victum, & honores meritis debitos manticulando adhamant. Cæteri qui ex furcis enecti pendent, gratiam tuam fictis innocentium accuſationibus nundinari ſoliti, quod pœnas talionis iuxta leges Monarchiæ conſtitutas non pendiſſent, hac vice luerunt; fortunati, quòd vno, nec productiori ſupplicio perierint, maioribus digni. Ex hoc genere ſeruantur adhuc in cuſtodiis, millenis ampliùs, quamprimùm die-rectis addendi. Ita ſpero futurum, vt ſublata paulatim hac nefariorum colluuione, me conſule, & Iudice, Monarchiam ſtabilitum eas. Obſtupuit Monarcha, nec quid contra redderet occurrit; diriguere & ſtipatores, quos inter Colosberadorus, de quo aliàs dictum, animo defectus, lectica delatus eſt; Paulo poſt coacto abſq; me reſiduo Senatu, mutilo ſanè, & manco, vt Iudicis officio cederem, decretum eſt; mox etiam iuſſus porrigere nomina deſignatorum ad Crucem, cùm inter ea Colosberadorus quoque

hære-

hæreret, hic metu exanimatus, non ante fugientem ſpiritum reuocauit, quàm audiſſet me ceſſiſſe. Et agebatur ſolertiſſimè de tollendo è viuis, niſi timuiſſent coalito cum mortuis fœdere funeſtiorem, quàm à numellis, & crucibus me facturum Monarchiam. Cuius rei non multò poſt, neſcio quid, ludicri ſpectaculi ſpeciem adſtruxit. Fortè Libanotius Ritanorum Principis Legatus; per confinia Solipſorum iter faciens, in morbum incidit, atq; etiam intra paucos dies vita functus eſt: Muſarbanus Collegam ſepulturæ traditurus, proximæ Vrbis Solipſorum Arontiæ gubernatorem Tiraphernum adit, rogat liceat ſibi in communi ciuium fano cadauer ſepulturæ mandare, & iuſta tanto viro ex more perſoluere: facturum ſe vt Libanotius Princeps tanti memoriam beneficij, regio præſtaret officio. Negauit Tiraphernus, & nequicquam iura gentium cauſatum; inhumanè reiecit: quid enim impenderet mortuis, viuentibus odioſus? Excanduit Muſarbanus, & conuictio iacto indignans receſſit. Mox coacta ſuorum manu impoſi-

poſitum carro cadauer, iunctis elephantis, pluribuſque circum tædis accenſis aduexit: vt prope mœnia ventum, cuſtodes, barritu, & inſolenti ſub auroram luce territi diffugiunt, & Tirapherno prodigium narrant. Is dum arma amens capit, ſuoſq; excitat, Muſarbanus interim, vi, patefacta Vrbis porta infunditur, & iam medio foro funus ducit, ſtupentibus ad inuſitatum aſpectum Arontiæ populis, quos nec tecta, nec feneſtræ capiebant. Adeſt & Tiraphernus, inclamat retrò ſe agant, nolle ſe peregrinis exuuiis religionem, fanumque ſuum polluere. Muſarbano negligẽte inſaniam, & qui funus agebant, ordine ſeruato, ſeſſum proſequentibus. Ille manus admouet, & Sacerdotem thura parantem humi ſternit, ſuoſque vt vim tentent vociferando vrget. Tum Muſarbanus tempus adeſſe ratus, ſociis quid facto opus innuit, qui abiecta continuò pulla, vt parati erant, manus exerunt, nec tamen gladiis, ſed facibus rem gerunt, in ora Solipſorum flammeos ictus vibrantes. Siſtit interea funus, & qui in carro erant curatores,

ere-

erecto etiam caſu, an ſtudio cadauere, quaſi ad ſpectandum ſuum trophęum, iaculabantur in aduerſos, quidquid aut ſtuppæ, aut picis, aut cęræ ardentis funeri præpararant; eiulantibus Solipſis, quorum vultum, vel manus feruentes guttæ contigiſſent: neque hoc ſolùm, ſed laxatis elephantis, quos iam flammæ agitatæ ad ferociam accenderant; vbi hi aduerſos proterere cœpiſſent, clamor ingens Solipſorum exoritur pacem deprecantium, nec ſe cum mortuis præliari velle ingeminantium. Ita pluſquam panico terrore correpti dant manus. Ipſe ante alios Tiraphernis, ambuſtis oculis, barba, mento, naſo, auriculis, primus adorat, & facturum ſe iuſſa iurat. Sic pugna ſedata, reclinato cadauere, funus perrexit. Cecidere ex Solipſis ſexcenti; totidem vultu deformati, monoculi, barba, crinibuſque deuſti, naſis picatis, colliſq; cæcomaticis. Ex Ritanis vnus è carro, dum fortius agit in ſubiectos proruens, ſolutis caligarum ligulis ridiculo ſpectaculo nates attriuit. Atq; hoc genus prælij, finitimis circum populis, diu,

&

& terrori fuit, & riſui, ſed Solipſis ingenti pudori, exprobrantibus barbariem Tiraphernì pleriſque Principibus. Super omnia terruit Viboſnatum, quod rumore incerto accepiſſet, à mortuis Arontiam expugnatam. Id Lucii Cornelii factione ex nupera offenſione obueniſſe ſuſpicatus, nequid ſimile Regiæ ſuæ intentaret, hominem lenire, & priſtinis honoribus ornare inſtituit. Verùm paulò poſt certior factus, deſtitit. Miſſis quippe à finitimis, qui docerent, & Tiraphernum inhumanitatis accuſarent de eo in ordinem redigendo cogitauit. Quare communicato cum Satrapis conſilio, perpetuis vinculis mancipandum decreuerat, niſi fuiſſet, qui hominem adeo deformatum, & cui timor ex ea rixa fixus, vltro ſpiritum extruſurus erat, parcendum eſſe perſuaſiſſet; proinde vacaturo à munere, grauius nihil actum eſt, quàm vt pudori ſuo relinqueretur. Porro tum ipſe, tum reſidui Solipſorum ſæpius teſtati ſunt, ſe non tam elephantum, aliòue terrore perculſos concidiſſe, quàm, cum erectum è feretro cadauer, cominus exi-

ſtimaſſent faces vibrare ; tum ſibi viſum inconſultum pugnare cum iis, qui mortui quoque bellaturi forent. Ridiculi homines, orbi terrarum leges ſe dare ſomniant, neq́; tamen diſcernunt inter laruas, & veros vultus. Placuit hæc deſcribere memorando magis ſtratagemmate, quàm cum Haſtingus ille Danorum Dux tot ſcriptoribus decantatus Lunam Liguriæ Vrbem imaginatus Romam eſſe, obiecto per dolum funeris ſui ductu, diripuit, non facibus, ſed gladiis ciues interimendo.

Comitia, & Conſultationes Solipſorum.

CAPVT XIV.

COmitia Solipſorum duplicis ſunt generis; Maiora, quæ generalia vocari lubet; Minora, quæ ſingularum Prouinciarum. Illa rariſſimè, & niſi in Interregnis ad nouum Monarcham legendum vix coguntur. Vacante porrò Monarchia, Præfectus Prætorii auctoritate Vicarii ius dicit, & ex omnibus Regnis euocat Satrapas, quibus in eligendo ſuffragium eſt. Ii omnes con-

ſtituto

ſtituto die in Regiam conueniunt. Hic præmiſſis, diris, & execrationibus ſi quis vel ſecreta euulget, vel in non idoneum conſpiret, in conclaue numeroſiſſimi ſe abdunt, adhibitiſq; cærimoniis, & ſui ritus carminibus, tandem ad plura vota nominant, quem Monarcham eſſe contigerit. Nec multum ambigitur, præiudicata iam forte, quando ex defuncti Monarchæ arte, res ita diſponuntur, vt non eligatur, niſi quem ipſe deſignarit, nemoq; illo dignior communi errore cenſeatur. Solent enim Monarchæ vnum, alterùmue ad ſuum ingenium factos præ ceteris, omnibus muneribus iis adhibere, è quibus proximè gradus fit ad ſolium: His verò diſpoſitione Monarchæ alternis ſibi in eadem prouincia ſuccedentibus, aliiſq; excluſis, & in ordinem redactis: conſequens eſt, vt Satrapæ electores, non in alios colliment, quàm quos dictis honoribus perſunctos norunt: quippe viri ſapientes perſuaſum habent idoneos non eſſe Monarchiæ regendæ, niſi qui Præſides Prouinciarum malè, an benè eas adminiſtraſſent. Quo perni-

nicioſo errore fit, vt ex duobus, tribuſue nauci homellis, non alio talento, quàm fauore Monarchæ, præter meritum conſpicuis, eligatur qui veſtigiis defuncti inſiſtat, & ſexcenti poſtponantur, qui tametſi regendo Monarchię ignauia, non fuerint vnquã adhibiti, eam tamen ſapientiam, & prudentiam ad moderandum afferre queant, ad quam illi craſſiſſimæ Mineruæ, & nunquam ſatis dedolandi peruentores, aſpirare nec ſciant, nec auſint. Sed hoc eſt ingenium verſutæ philautiæ, nolle poſt ſe regnare meliores, qui rebus reſtitutis famam defuncti obſcurent, neque interim magnifacere, quidquid Reſp. ſucceſſoris inertia detrimenti faciat. Ad Comitia redeo. Monarcha electo, fit illico tympanis pulſatis cõcurſus omniũ, & genu flexo, libatiſq; dexteræ oſculis geminantur applauſus, nihilque non terſæ adulationis ingenioſè funditur, tanta amplificatione, vt non humana induſtria, ſed diuina manu rectam ferant hominis electionem, manifeſtis portentis oſtenſam, quod nempe illa nocte non pluerit, quod ſub auroram moloſſi la-

trarint, quod ad egreſſum noui Mõnarchę ex conclaui, muſcæ, culiceſq; frequentes præuolarint, & id genus plurima, quæ deinde compoſitiſſimis verbis, dicto, ſcriptoq; in vulgus ſparguntur, ac præſertim è concione confirmantur, ſingulos laudatores Monarcha paratis ad id præmijs donat; præ alijs habet, quos adulando excelluiſſe iudicarit. His, penes ipſum ſtata ſtipendia numerantur, nec vnquam à latere amouentur, niſi cum honoris cauſa in Prouincias eunt, ijdemque omnia apud Monarcham poſſunt, ſolertiſſimi voluntatum, voluptatumq; coniectores; vnde & alijs fortunam perinde parare, & deſtruere callidè norunt, vt niſi hos omni ope, & ſtudio tibi deuinxeris, ſpes omnis iucunde viuendi decollet neceſſe eſt. Quod ad minora Comitia ſpectat, ea ſingulis luſtris coeunt, latiſq; ſuffragijs legunt, quem ad Monarcham referendi cauſa mittant, & cauetur in his quàm maxime, ne quid in deliberationem veniat, vnde Monarcha notari queat, diſſimulato interim publico malo. Cõueniunt proinde ex omnibus Regnis,

& Prouincijs frequẽtes ad Vrbem regiam, & ſinguli, Monarchæ dona eximia ferunt, argumentum honoris, & deuotæ ſubiectionis. Vbi in ſecreto conſilio capita conferunt Princeps negotiũ, propter quod vel ſolum tractandum miſſi venerunt, ad roganda videlicet rebus quàm maximè poſcẽtibus Comitia maiora; ſtudiosè celãt, cauentq; vnicè, ne vel mentionẽ inijciant, certi de offenſa Monarchæ, quẽ dictis comitijs repurgatum eãt. Quod ſi Monarcha ipſe callidè ſimulans inſtet, negant illi perfrictè, & præfractè, operæ pretium eſſe, cùm omnia rectiſſimè habeant, & à ſagaciſſimo, omniumq; mortalium ſapientiſſimo, ac planè Diuino Monarcha, ſupra omnium Numinum prouidentiam gerantur, cui idcirco Neſtoreos annos optant, atq; vt in Comitiis quibus Maioribus ſolet, omnia in poſterum etiam ex arbitrio regenda commendant; Et hinc Ilias illa tot bonorum. Hic finis Comitiorum: in quibus ne tot impenſis nihil egiſſe Satrapæ exiſtimentur, ad retrimenta quædam negotiorum redeunt, & ſeriò coram Mo-

nar-

narcha deliberant, vtrum in poſterum phyſitergia in Ciuitatibus linea, an chartacea eſſe oporteat; Anfrixoria ahenea, vel potiùs ferrea ad artocreas adhibenda. An equitando micturos in itinere, ſpongia potiùs quam lagenula vti conueniat; pluraq; huiuſmodi, quæ recenſere perlongum eſſet. Ita demum conſilijs, & conſtitutis in Acta redactis, & Monarchę ſigillo, manuq; munitis in Prouincias redeunt, & præclaro de geſtis fuco ſubditis anhelantibus ad res nouas facto, Reducialia læti celebrant. Hæc de Comitiis. Ad Conſultationes quod attinet, nihil illis frequentius in Aula Monarchæ, vt his fere dies, noctesq; traducantur, admiſſione interim Principibus quoq; viris excluſis. Sunt item eæ maiores, & minores; hæ quot ferè diebus; illæ ter in hebdomada habentur. In his Satrapæ cum ſuis honoratis adſunt Monarchæ, & de Prouincijs ſuæ fidei commiſſis referunt, quæ à Præſidibus Prouinciarum perſcribuntur, tractantque ſinguli, ſingularum negotia. In Maioribus omnes vnà Curiæ Satrapæ conueniunt, & de omnibus Regnis

Mo-

Monarchæ ſubiectis cõſilia capeſſunt, quæue in rem opportuna videntur decernunt. In omnibus vniuerſim deliberationibus, ſcopus vnus eſt, dilatatio Monarchiæ, & Monarchæ exaltatio: media Principum per idoneos Legatos expectoratio. In quibus eligendis, rogantur à Monarcha in ſpeciem Satraparum, ſuffragia, ſed reipſa nutu Monarchæ iam præcepta. Solet enim, vt hominem ad ſalem ſuũ natum mittat, huiuſmodi fere oratione præoccupare. Venerabiles, & nobis fideles Satrapæ, Prouincia, & Regna Traburcana egent nouo legato, & Præſide: nobis præ omnibus eſt Dorius Doridontius, placet tamen & veſtras laudationes audire. Tum Satrapæ ceruice prona, vt vulpes in fabula, coram Leone, impræmeditati annuunt, laudantq; Dorium, vix dignum Agaſonem, & Monarcham à ſapientia efferendo, perorant. Eum nempe aut locutum cum Ioue, aut Iouem in ipſo, nihil eius conſilijs eſſe ſapientius, nihil perſpicacitate magis prouidum. Ita naribus velut annulo inſerto trahuntur ad votum Satrapæ, fitq; Dorius Legatus

Pro-

Prouinciæ, qui nuper à deiectionibus, ollisq; tergendis faciebat. Similes ſunt proportione quadam Præſidum in Prouincijs, cum ſuis officijs, & optionibus, & Gubernatorum in Vrbibus, eadem norma, & fine, congreſſus. Et hę quidem Maiores vniuerſim cenſentur conſultationes. Aliæ minores, vel ſecunda conſilia habētur in Aula Monarchæ, & ſingulis per Regna, & Prouincias Præſidum, Legatorumue domiciliis, coram Vicariis, & certis Accenſis, in quibus ea fere aguntur, quæ ad menſas, & reliqua Aulæ miniſteria ſpectant; An quot fercula apponuntur, tot pocula adhibenda: An catapoſia quæ vocant Regia contuſa, & decocta, præterquam Monarchæ, & Satrapis paſſim porrigenda. An tempora prandii, & cœnę producenda. An recta cœna more antiquo accumbendum, cultri ſingulis trimeſtribus ad cotem ducendi, & ſexcenta id genus. Verùm hic non omiſerim dignam maioribus rem Comitiis, etſi minoribus peracta ſit. Venerant miſſi, à Senceſtanis populis, rogatũ; liceret eis frigidam ex proximo Murauenii puteo

haurire

haurire, quòd aqua paluſtris, cui ha-ctenus malo ſuo aſſueuiſſent inſuauem præberet potum, & præſertim Sirio vrente, maximè inſalubrem. Negauit Monarcha, audientibus, & laudantibus Satrapis, & inſtantibus demiſsè Senceſtanis referri iuſſit, Maiores eorum hoc potu paluſtri à ſæculis vſos, nunquam ea de cauſa morbidos fuiſſe, nedum mortuos: præſtaret porro eorum æmulatione fortiter, ac patienter durare. Commouit vnum ex miſſis (Monacuſio nomen) tam iniqua repulſa; Et illico inuidioſo Elencho retundens; præſtaret ait, & Monarcham prædeceſſorum ſuorum exempla ſequi, quorum nemo Regia quotidie potione Dianorum magnis ſumptibus parata vſus, diu nihilominus prouixit. Quod ſi à ſe facit tantis impenſis, cur ſubditis iniquior eſt, quibus frigida præterquam labore baiuli, pretio nullo conſtat. Non defuit ſolertia nuncio, neq; fides, continuoq; ſequuta vindicta, vt Monacuſius exularet, nec niſi eo vita functo Senceſtani beneficium frigidæ ſenſerunt, ceſſante Maiorum reſpectu, &

præceſſorum apud Monarcham, de more ſuo, cum Satrapis non remittentem.

Induſtriæ Solipſorum in Monarchia propaganda.

CAPVT XV.

DIximus ſemel omnia Solipſorum tendere in Monarchiam proferendam, & Monarcham extollendum. Id ſane meris artificiis vnicè procurant: quidquid vnquam boni reperitur in moribus peregrinis, ad ſe deriuant, nec aliunde accepiſſe, ſed felicitate ſua ſe adinueniſſe gloriantur. Id iam in Gymnaſiis quoq; vſuuenit, vt compilatas deſcriptaſq; ſæpius ex verbo Europæorum, Aſianorùmq; doctrinas, ſuas faciant. Ita Scriptores innumeri in dies, vt fungi enaſcuntur; & ſi quid ipſi noui ſuo marte cudunt, paradoxis ſcatet; vt mare conchiliis. Fuit, qui inuentam à ſe nouam, vt videbatur, quæſtionem profligaturus, vnius anni diſpendio diſcipulos onerauit. Quærebat verò, *An barba felis*

vnius

vnius eßet ſpeciei , cum proboſcide elephantis; cuius quæſiti appendicem problematicam edidit, *de antiquis Heroibus in culices conuerſis, vt haſtis amentatis in Gigantes pugnarent*. Ad filum redeo. Manet Monarcha Prantaticuræ, ſuæ Regiæ perpetuò affixus, niſi cùm animi gratia aliquot lapides ſecedit; vnde ad viſitanda regna, nunquã ſeipſum effert, ſed cum poteſtate mittit viros plerumq; flocci, quorum ingenio res Regnorũ ſtat, caditq; Regna, & Vrbes non continuo territorio, ſed ſparſas per exterorum Principum Prouincias habet; plerumq; in meditullio; ita ſe miro altu, & vallare exterarum Vrbium cuſtodia, viciſſimq; in eas ſub iugum ducendas velut è ſpecula, iactant intendere; & hactenus admirabili ſucceſſu, modiciſq; quod huc ſpectat expenſis eualuerunt, valebùntq; in poſterum, niſi Principes Officii admoniti ſeruitutem imminentem auertant; ſi tamen Monarchia ſcindi iam cœpta non priùs exſcindatur. Hoc ſtatu non ſua ſolùm, ſed omnium aliorum Principum geſta, arcanaq; conſilia callidi venatores

ſeſciſcunt, & Monarcham per occultos veredas edocent; nec quicquam tutiùs, certiùſq; reliqui Principes, quam ex ore Monarchæ aſſequuntur. Habet hic Emiſſarios vbiq; ſagaces, qui Principum animos capere docti, vltro in conſilia ſe penetrant, & præceptæ opinione ſapientiæ trahunt; quò volunt, ſcilicet ſpecie in amicitiam Monarchæ, re in obſequium, & ſeruitutem. Horum diligentia totus Orbis facile Solipſorum ſceptro hactenus paruiſſet, niſi effrænis dominandi libido proſperos ſucceſſus corrupiſſet. Qua Principes animaduerſa, tempeſtiuè cauerunt, præclaro honeſti prætextu, nolle ſe tanti Monarchæ abuti gratia, vnde & Emiſſariis paulatim viam præſtruxerunt. Quare cùm cœpta lentiùs procederent, monui clam Monarcham, moderaretur animo ſuo, futurum alioquin, vt præſumptione Emiſſariorum, qui omnia auderent, prouocata Principum conſpiratio Monarchiam, aut euerteret aut certe humiliaret: Sat notæ iam Solipſorum artes exteris Principibus, adulandi, fingendiq; technis

prętium reliquere viliſſimum. Addidi ſi meliora optaret ſub manu, mihi ęſſe conſilium, paratumq; exequendo ſtudium, id eſſe, vt admiſſa Euangelii prædicatione Romano Pontifici ſe populùmq; ſuum,& vniuerſam Monarchiam exemplo aliorum Regum, & Monarcharum obſtringeret. Hic ille graui ſupercilio interrumpens. Non eſt, inquit, e dignitate Monarchæ Solipſorum ylli ſe obſtingere, qui omnes ſibi ſubditos velit: cæterum libenter Romanum Pontificem ſecundo loco ſe habiturum, ſocijq; & commilitonis appellatione decoraturum, ſi ipſe legibus politicis Solipſorum honeſtè pareat immuni Euangelio. In hac forma daturum ſe tabulas authenticas, miſſurùmque legationem, ſi primus eam Romanus Pontifex decenti ſubmiſſione imploret. Plura in hunc ſenſum dicere parantem tuſſis inhibuit, me yerò inteſtina commota officij monuere. Poſt horam reuerſus, potentiſſime, inquam, Monarcha, meliora refero, quid ſi Romanum Pontificatum ditionis tuæ fecero, quid præmij abſtulero? Ad hoç

ille velut è veternò curatum repentè experrectus, & altùm fidens. Dum viuis, inquit, ſecundas; demortuo me, vt primas obtineas lege faxo. Cui ego malim mille capita delatorum habere in præſentiarum, quàm ad futura ambigere, & intutò aſpirare. Verùm ne conſilium fuerit internecinum, viuant miſeri, dum tuo bono, forſan & adulatores aliquando reſipiſcent. Hoc ergo cape conſilium. Ex omnibus, quibus abundas fingendi, ſimulandi, mentiendi gnaris, mitte Romam, qui ſe in Aulas Purpuratorum callidè inſinuet, & ſapientiæ famam aucupatus, Religionem quoq; Chriſti omnibus omnia factus ſtudioſè repræſentet, tectis interim mente, Solipſorum Sacris, ita in omnem ſectam paratus, ſi quando occurrat ſcripto ſententiam edere, cautè moueat; in quam partem ſacer Senatus inclinat, in eamq; ipſe pedibus contentim eat: quidquid animus veri in diuerſum trahat; Ita futurum eſt, vt placendi ſtudio, doctrinæq; opinione vulgatus, facile in Purpuratorum collegium irrepat, ijſdemq; artibus tan-

dem ad Pontificatum aſcendat; Id ſi fuerit, fuerit verò citra dubium, Romanæ Eccleſiæ, Principatus potentiæ tuæ cedet, accedet. Et ne ſe Emiſſarius fallat, duplici hominem ſacramento aſtringas, vt iam Purpuratus, Sacri Senatus conſilia quæuis arcana, nullo ſecreti vinculo obſtante tibi pandat, & Pontifex Renunciatus nihilominus obſequio tuo maneat obnoxius. Habes ſenſum conſilij: deinceps vtere foro tuo. Audijt exultabundus, datoq; oſculo, immortalitatem ſpopondit. Poſtridie coactis Satrapis euulgatòq; pectoris arcano, cùm omnes miro cum plauſu aſſenſiſſent, diuinitatem gratulati, delectus ex omni numero eſt Salinus Geuiloſius, ad omnem horam, mentem, dictum, factum ipſe factiſſimus, qui Vrbem æternam copioſus peteret, atq; in eam rem feliciter intenderet, additis etiam ex ordine plebeiorum fidis, & catis latronibus, qui geſtorum omnium obſeruantiſſimi Monarcham edocerent.

Varij rerum apud Solipſos euentus.

CAPVT XVI.

SAlino Profecto in Europam; Monarchæ, & Satraparum animos curæ angebant, ne aut ſpes falleret, aut ſi Salinus ad Pontificatum peruenisſet veteratoriè illuderet, vtpote venalem habens opinioſiſſimam in contraria mentem, & placendi ſtudia omnia probantem. Quibus dum æſtuaretur, certatim aderant, qui ſales ferent. Et ibant quotidie in forum, & compita; qui eos à peregrinis nundinati Monarcham oblectarent, forte aduenerat circulator Ægyptius: hic in media platea ligneo crocodilo inſidens, de Luna gerras ſerere. Aiebat Lunam aliud nihil eſſe, quam ingentis rotundi caſei formam, cuius quotidianum decrementum in Deorum conuiuia cederet, quoad veteri abſumpto, recens per menſes apponeretur: eadem forma ac magnitudine. Quæ fabula ita Monarchæ arriſit, vt accerſitum coram audire, cupido inceſſerit. Venit ille, auditùſq; & multis in-

terrogatus, reddidit ſe eam doctrinam, ex ijs quibus comitaſſet accepiſſe, qui præterea profiterentur in Cœlo campos eſſe, lacte, butiro, & melle manantes, non niſi ad lacticiniorum, frixorum, & dulcium iurulentorum vſum. Illos pone adeſſe in foro, dicturos plura inaudita, ſi Monarchæ luberet. Dictum factum: vocati, & admiſſi Monarcham primùm adorare, vultu ſub triſti, ſed qui Philoſophos decet, macie reuerendo; mox Senior os patulum in hæc verba laxare: Saluus ſis Monarcharum maxime, noſtra, tuaq; ſi ſunt Numina te ſoſpitent: de Cœlo ferſtauimus, meditari te Regnum proferre, vltraquam olim bella Gigantum ſe ſe explicuere. Adſumus oportuni ſi audias, & Regnum de quo dixit Ægyptius ditioni tuæ ſubdituri: ſimulq; exhibent auro, argentoq; pictas affabre diuorum imagines. En ciues Regni illius quàm decori, quàm vultu amabili, & auguſto: breui tibi ſacramentum dicturi; mox & horologia promunt curioſè facta, & demẽſa diei, noctiſq; ſpatia tinnule loquentia. Hæc aiunt manu no-

ſtra fabricata,ſolis curſũ ſignãt,morã-tur incitant vt lubet : vnde ſcias, quæ noſtra in rerum vniuerſa poteſtas; ex-perimentum poſtridie capturus. Ma-ne deſcriptas vario colore in muris editioribus horas ſolares, ſignàq; cœ-leſtia monſtrare, & reſpondentes ad amuſſim cùm vmbra gnomonis li-neas, ſonanteſq; momentis ijſdem ex aduerſo malleolos cùm oſtendiſſent, attonitum reddidere Monarcham. Et roganti quid præmij vellent, nihil aliud aiebant, quam de Regno Cœle-ſti pro concione verba poſſe facere. Annuit, & poſtridie coram frequenti-bus ordinibus de gloria Regis,de opu-lentia Regni, bonorum omnium af-fluxu,malorùmq; abſentia copioſè di-xerunt; conteſtati, facturos ſe Mo-narcham eius Regni Tyrannum, ſi di-ctis fidem haberet. Quibus cum pru-ritu acceptis, viciſſim ille promiſit, adepto eo,permiſſurum ſe eorum po-teſtati Solem, Lunam, & Stellas, ac vt regendo tempori perpetuò præeſſent. Conuenit vtrimque. Mox iſti concio-nales facti, nec tempus, nec modum ſeruare, ſæpius excedere, & ſua horo-

logia ſuo ſenſu moderari, rarius contractis, ſæpiſſimè productis ad incerta ſpatia ſonis. Sed enim depræhendere dolum, quibus aures ad ventrem Satrapæ; ſenſit, & Monarcha inanis, ad quem eſurientes Satrapæ; homines iſti, quos dominio Solis, horarum, & temporum donaſti, ſi nondum inito Cœlo, miſerè adeo nos vexant, quid facturi ſunt eo adepto, nihil propiùs, quàm vt productioribus horis fame, contractioribus apepſia necent, te quoq; tuo Regno, quod in præſens poſſides exuturi. Expedit proinde reſciſſo pacto, quamprimùm eos tota Monarchia faceſſere. Dum deliberatur, adſunt alij, & admiſſionem petunt, dicturi quædam ad palatum Monarchæ. Introducuntur homines barba hiſpidi, cannabo cincti, nudipedes, vertices raſi, epomidibus à tergo pendulis, & adorato præbent humilia dona, ceras figuratas, chordulas contortas, imagines chartaceas fumo tinctas. Quas vt aſpexit Monarcha. An & hi, inquit, Cœli ciues? quàm diſſimiles prioribus? niſi forte plebeios referant. Iterum, num & vos promit-

mittitis Cœlum, ſi fidem habeam? affirmantibus illis, qua poſſent, ſi permitterentur Euangelium docere. Cōſenſit, ſed addito pacto, ne Solis, Lunæ, Stellarum, vlliúſq; temporis dominium vſurparent. Mirantibus illis, nec ſimile quidquam affectantibus permiſſum loqui. Illi poſtero die coram Monarcha, & Satrapis de peccato primi hominis, de redemptione per Chriſtum Crucifixum breuiter, & neruoſè dixerunt, prolataq; in medium effigie Crucifixi, omnibus non admirationem minùs, quàm horrorem incuſſerunt: auditiq; clamantes, aut delirare, aut mentiri centonatos iſtos garrones, qui Regem Cœli Crucifixum vociferarentur, quem priores glorioſum prædicaſſent, niſi hic plebeius ſit, diuerſus ab altero, & obnoxam plexus cuius Hæredem indecens eſt eſſe Monarcham, vel ſi dono cederet. Tum acciri iuſſos Monarcha, cùm mente ſanos, & verbis ſimplices depræhendiſſet, priorum vaframentum coniectans, vt doloſi honorum, & opum manticularij à fuga retraherentur mandare. Verùm illi iam exceſſe-

rant

rant nunquam redituri: nec meliorem Centonatis locum reliquere, quòd laus Crucifixi Regis barbarorum auribus grauis, & abſona eſſet. Vt nihilominus in Regno manerent, quotidiana ſtipe victuri, nulliſq; noxij ob cauſam continuò memorandam, permiſſum eſt.

Salini Geuiloſij ex Europa litteræ.

CAPVT XVII.

FOrte adfuere ex genere erronum, portitores litterarum, compreſſo faſciculo, miſſi ex Europa à Salino, immani pretio angariati. Is inter alia renunciabat Viboſnato de proſpero ſuo in Vrbem aduentu, de bene cœptis, poſtquam ſimulata religione baptiſmate tinctus in Vaticano fuiſſet, de annua penſione conſtituta, in honorum ſuſtentationem, de opinione doctrinæ antecapta, cæteriſque præſidijs ad ſublimia gradum oſtendentibus, niſi fortaſſe fata fauorem Purpuratorum corrupiſſent. Id verò, aiebat, ſe metuere ob non paucos; qui

à So-

à Solipſis proſcripti huc euaſiſſent, & coram Principibus Europæis turpiſſima nota nomen Solipſorum traduxiſſent, irritatis omnium animis, qui niſi euerſa, vel depreſſa Solipſorum Monarchia, quieturi vix forent. Nec ſibi è re videri, vt reſpondeat, vel excuſet, ni fictionem prodat, ſed magis vt vituperet, quando ipſi proſcripti, Salini potiſſimum auctoritate, dictis ſuis robur ſufficiant. Facturum ſe nihilominus ſi poſſit, vt clanculario ſcripto in vulgus ſparſo refellantur. Pergit deinde ad obiectorum præcipua capita. Solipſos nulla nedum gentium, ſed nec naturæ lege viuere; omnia Monarchæ libidine conſtitui, hominis nec ore, nec pectore conſtantis, ſemperque iniuſti, vt qui modeſtos premat, inſolentes foueat, cuius gloria ſit mancipio habere ingenuos, dominari velle plebeios, nulla præmia præclarè factis, ſupplicia peratrocia decernere minimis erratis, nullo iuris proceſſu, ſed temere, & perperam iudicare, fictè agere, idem affirmare, idem negare, iniquos delatores impune ſeruare; verbo, regnũ im-

impotenti affectu regere, leges omnium gentium ſuis deque habere, ſe vnum mortalibus omnibus efferre, ac vt orbem terrarum ſub iugum ducat, omni ſtudio contendere. O quàm mihi metuo, aiebat hoc loco Salinus, ne coniecto aduentus mei ſcopo, luam proditoriè; ſed hactenus cautam ſeruo mentem, tuis, tuæque Monarchiæ viſuperatoribus obſecundans. Illud etiam acerbiſſimæ iniquitatis plenum eſſe dicunt; plerumque per multos annos dirè plecti miſeros, nulla eis cauſa indicata cur patiantur, ne aut iuſtitia ſe tueantur, aut innocentia. Interdum verò ex leuiſſima culpa, quæ verbo emendari poterat, Monarchæ, & Satrapis inuiſos, tametſi alias digniſſimos, abſtineri perpetuò ab honoribus, & muneribus, ipſis inſcijs, nec monitis cur negligantur, eoque tabeſcentibus. Denique complures nulla legitima ſuſpicione vocari in diſcrimen honoris, & famæ; & luere extrema omnia, nulla admiſſa defenſione innocentiæ. Quæ ſi demum aliunde pateſiat, non ideo meliorem fieri conditionem, ſed laxata duntaxat

xat pœna permitti vitæ ærumnoſæ; cæt erùm, nec abſolui, nec in integrum reſtitui, nec alio præmiò conſtituto, hærente ſemper ignominia, vexari: idque fieri, nec vel calumniatores iniqui, talione, vel leuiſſimi cognitores pudore teneantur. Quæ omnia non niſi ex temeraria ſummæ poteſtatis præſumptione, iuriſque omnis humani, & virtutis illius, quàm hic charitatē vocant nos iſthic neſcimus, ignorantia committi clamant. Iam & hoc in ſumma calamitatum numerāt proſcripti, ſe nunquam non iure potiores, ſemper tamen cauſa excidere; quòd turpe exiſtimetur à ſubiectis vinci ſuperiores, minuſq; mali iuſtitiam vulnerare, quàm his notam infligere. Et ne vnquam, ſiue conqueri in poſterum miſeri, ſiue gloriari vincentes poſſint, eos quàm longiſſimè relegari extra Solis, famæq; vias, vt ne audiri aliquando queat, in rerum natura alicubi ſint, an penitus extincti. Aiunt horum omnium malorum fontem eſſe Monarchæ Solipſorum perpetuitatem, quaſi qui omni iuri ſupereſt; hoc ius ipſe ſibi conſtituat, æternum tege-

re,

re, nec vllius Numinis, aut hominis ſupra ſe poteſtatem agnoſcere. Vrgent proinde, vt collatis Europæarum viribus Solipſorum Imperium aut exſcindatur penitus, aut limitato Monarchæ tempore caſtigetur. In quam rem implorata Papæ (ſic Romanum Principem vocant) auctoritate, omnia confecta putant, ſi his humiliato Monarcha aditum ad Solipſos Euangelio patefaciat: nec eſt argumentum præſtantius, quod Papam ad bellum Solipſis inferendum, Principeſq; Europæos permouere queat. Pergit Salinus ſe non dubitare ſuum quoque conſilium à Purpuratis periclitandũ, nec ſibi aliud mentis eſſe, vt mentem non prodat, quàm dicta proſcriptorum approbare, & Europæorum regendi rationem laudare. Hi enim aut in regnis ſuccedunt nati Reges, & legibus Regni vtuntur, nil perperam agentes, ſed prudentum reſponſis auſcultantes: aut à populis leguntur, & temporanei ſunt, vel ſi perpetui, ſeruare leges iurant, ſuaque ſponte coercentur, & ſapientum conſilijs reguntur. Nemo vnus eſt, qui omnia ſolus

velit, auſit; ſed neque Papa, qui quemadmodum Europæi perhibent, Numinis æterni diſpoſitu perpetuus eſt, & omni legi humanæ exemptus, quicquam niſi ex conſilio ſui Senatus plerunque agit. Idipſum cernitur in Sacrorum cœtibus, quos hic Religioſos appellant. Hi aliquando perpetuos dicũtur tuliſſe Hegumenos, ſed quàm damnosè experientia docuit: & ne in poſterum durarent, iudicio Papæ perfectum eſt: neque hactenus viſum, vt contra, ex temporaneis tranſirent in perpetuos, quod id nihil vnquam compendij, ſemper damnari plurimũ rebus attulit. Aiunt quippe hanc perpetuitatem ferre ſecum, vt pauci admodum reddantur ad regendum idonei, longæuitate Monarcharum ſpe ſua fracti, ac interim Monarchæ omnia miſcentis poteſtate variè exerciti, vt paucis, nec præclaris aditum ſtruat ad Regnum, ſcilicet quos ſui moris eſſe nouit, nec ab exemplo diſceſſuros. Contra temporaneis, per momenta ob oculos animumq; verſari, vt breui deceſſuri, meliorem ſucceſſoribus relinquant Rempublicam, ac interim

mo-

modeſtè imperent, memores condi-
tionis ſuæ, ex Regno oblata mox va-
catione in ordinem redigendi. Idq;
vnicum, & ſalutare cenſent remedium
eſſe Monarchis officio continendis:
Præterea iuſti tenorem non ſanctiùs
ſeruari poſſe contendunt, ne indigni
aſſumantur; optimi deijciantur; totâ
Monarchia nullo æquimento paula-
tim ad nauci homines redacta; quan-
do, & vitia, & virtutes ad libitum fin-
guntur. Quæruntur nimirum proſcri-
pti, ſe non aliâ de cauſa eiectos, quàm
iuris, cùm flagitarent, non ſeruati,
idq; capitale ſancitum, ſi flagitaſſent,
cùm interim ob minimos exceſſus plē
cterentur acerrimè, quando omnium
licet diuerſiſſimorum errorum paria
eſſent vocabula; vt perinde reus Ma-
ieſtatis poſtularetur, qui pirum co-
meſſet, & venenum propinaſſet; mu-
ſcam, aut bouem occidiſſet. Quæ om-
nia ex ignorantia Iuris, an inſolentia
arbitrandi promaneht, in medio eſt:
Duo tamen pleriq; præcipua expen-
dunt contrahendi Imperij momenta;
Alterum graue ſanè, ſenectutem du-
rantis non ad mentem, ſed ad vitam

inualidam, vnde prona ſint omnia ad labefactationem; nullius interim auctoritate legitimè recta Republica, ſed imbellibus deformata conſilijs: Alterum longè grauius, ſi quæ prauitas; vitio longæuè Regnantis inualeſcat, vix futurum ex ſucceſſoribus, qui diſtorta ad normam reducere, labentia ad ſtatum erigere queat, quando vel vnius anni tortitudo plurium annorũ rigorem requirat: cum temporaneus interim Magiſtratus, etſi prauus, & tortus, non tantùm deformitatis, aut enormitatis afferat, quin vnius, alteriuſue ſucceſſoris prudenti regula valeat emendari. Ad quæ argumenta, inquit, Salinus, cùm vix eſſet, quid pro Solipſorum Monarchia reponi poſſet; Ambitio ſe obtulit: pulchrum quippe videbatur, arcere honorum prenſatores, qui circumſcripto breui tempore principatu, capita elati, occultiſq; artibus ſceptra venati, Regnum pluribus dominis obruerent; quando vel in minimis difficile eſt ferre æmulum, nedum parem. Sed reſponderunt proſcripti, lege coerceri poſſe ambitioſos ſi deprehendantur,

nec deeſſe ſupplicia ſaluis iuribus; quamuis ex horum affectatione non plus damni oriri certius ſit, quàm ex diuturnę dominationis abſolutę aſſuetudine; quæ, ſi competitores ſemper impellit in vota noui magiſtratus, tum interdum diu ſuſpenſos animis, in malum prouocat diu regnantis. Quin verò expedire putant, plures eſſe qui ambire modeſtè norint, nec damnoſum eſſe Monarchiæ, imò maxime honorum, multos habere regno pares, nec in vnius miſerandi capite ſortem omnium, & fortunam publicam miſerè errare. Hæc fere, & plura Salinus in litteris, manu quoque & fide lateronum firmata. Quæ coram Satrapis lecta, diuiſos omnium animos mutuò ſe contuentium conſternarunt, metu præſertim belli impendentis, quòd ſuſpicarentur præuentas à Papa plagas, quas Monarcha Solipſorum capiendo Romano principatui, dolo tetenderat. Quare Comitia Maiora indicenda ſuadent, vt quid facto opus eſſet, ne Solipſi humiliarentur, maturè deliberaretur. Nec defuere, qui Salinum in animos Europæorum pene-

tran-

trantem, non extra dolum malum eſſe conijcerent, eumdemq; ſi fors ferret ſplendore purpuræ captum, primum fore Solipſorum Monarchię, hoſtemq; infenſiſſimum. Sed hæc hactenus. Interim vocatis clam Centonatis, quos hac de cauſa detinuerant, ſuaſere multis promiſſis, vt pars profecti in Europam, Principibuſq; callidè expectoratis, ſi quid aduerſum Solipſorum Monarchiam ſuſcepiſſent, iniecta ſuorum Numinum religione conarentur auertere, & meliora de Solipſis ingerere. Quod ſi perfeciſſent, futurum in Regno eorum generationi perpetuum locum, & gradum, liberumque per omnia genera commercium. Arriſere illi, cùm lubentia paratiſſimi officij, certò recipientes, facturos ſe, vt Europæi Solipſis temperent, nec deſiderare artem conciliandorum, ſæpius iam feliciter periclitatam, ſemperq; ſub manu eſſe conſilium verſandi in vtramq; partem, procul omni ſuſpicione doli, quem ſi mens condat, habitus arcet. Europæos longè poſitos, nunquam, niſi per nubes incantamentis rectos, ad Solipſos ſaluo mi-

lite

lite traiecturos; cauerent potiùs à finitimis, ne iſti colluſione turbas facesſant Europæis morem geſturi, qui cætero qui ad arma in ſe conuertenda proniores ſunt, quàm remotis populis, magno cum diſpendio inferenda. Hæc Centonati: quibus abituris datæ ſunt plurimæ voluminum centuriæ, quæ Solipſorum præclarè geſta, laudéſq; à ſæculo incomparabiles loquerentur. Scilicet inter proceres, & Principes Europæorum dono diſtribuendæ, vt vel inde conſtaret de vniuerſa rerum natura longè excellentius meritos eſſe Solipſos, quàm vt quiſpiam mortalium ipſis male velle poſſit: idq; vt meditata peroratione Centonati omnibus conteſtarentur imperatum. Sed iam reliqua ad huius Monarchiæ propagationẽ ſpectantia inſpiciamus.

Coniugia Solipſorum, & Liberorum educatio.

CAPVT XVIII.

Coniuges Solipſi tot habent, quot alere poſſunt, nec tam adoleſcentes,

tes, quàm adultas, ſæpiuſq; anus decrepitas, & has, (quod monſtri inſtar meritò mireris) fœcundiſſimas, raroque abortientes, imò ſub ipſum exitum vitæ copioſiùs enitentes. Hę porro omnes concipiunt, non coitu, ſed verbis, & afflatu, pariuntq; non vtero, ſed manu, contra aliarum mulierum naturam. Admittunt & ipſæ plures maritos, ſed tum minùs fœcundè pariunt, minuſq; gratum edunt partum: vniuerſim verò nullum certum pariendi tempus habent, ſed modò citiùs, modò tardiùs enituntur, interdum Elephantinum partum ſuperant. Eò certè maritis gratiores ſunt; quò citiùs, & ſæpiùs, & copioſiùs pariunt, quamquam vltimæ ſenectutis partus ſubinde inter gratiſſimos habentur, & feliciſſimos. Editos liberos, non vxores, ſed mariti lactant lege Solipſorum, nutriuntq; ad metas vſque adoleſcentiæ, tum alijs commendant formandos, ſed non extra tribum; poſtq; iuuentutem exactam, virilem ætatem ingreſſos cum fœnore altorum repetunt, vitamq; deinceps domi ſecum agere iubent, ſenectutis habentes leuamen.

uamen. Hæc de maribus præcipuè; nam fœminas aut rarò edunt, aut editas, & vix ablactatas elocant, dote non data, ſed contra mores gentium accepta à ſponſoribus, & in cenſum conuerſa. Cæterùm non hoc ſolũ generis prole beatos ſe cenſent Solipſi, verùm multò magis alienę ſobolis rapina, quod ad populum parandum, gentemq; multiplicandam illis vnicum, & ſingulare præſidium eſt: hinc ingens vbiq; numerus ciuium otioſè vitam traducentium, colonięq́;ad vltimos Orbis fines exportatæ. Nimirum partubus finitimarum alieni iuris gentium, ita inſidiantur, vt ſerpens ouis perdicum; hos rapiunt iam adoleſcẽtes, & noua velut incubatione fotos, paulatim ad mores ſuos ita efformant, vt domi genuiſſe videantur. Diceres ab vrſis lambitos, niſi formoſos rapuiſſent. Nihil porrò magis curant deſtinati ad munus Emiſſarij, quàm vt delectu rapinam exerceant, nec vllos obſcuro natu deſignent, niſi quos indoles, fortunaue credatur elatura. Hæc rapina diuinum planè ipſis quoddam inuentum eſt, ad ſer-

uandam, augendamq; Monarchiam, ſtabilitis finitimorum fœderibus, metu liberis. Ita quippe fit vt natis Magnorum potiti, in parentes quoque conſanguineos, & affines Imperium populare exerceant, adeoq; integras cum familijs vrbes, & Prouincias ſenſim obtineant. Nec alia re magis potētiam ſuam iactat Monarcha, quàm habere ſe mancipio ſupra centū millē puerorum, alienigenarum natos, arbitratu ſuo ad omnia factos, horumq; reſpectu famulantem ſibi totius mundi parentelam. Audiui non neminem ex Aſianis dolenter conqueſtum, exhauriri nobiliſſimas familias, trahiq; quotannis non vnam adoleſcentium raptorum myriadem, ducturam in otio, & indolis oppreſſione vitam ærumnoſam; qui alioqui ad omnia ſumma nati, patriæ, orbiq; vniuerſo ſaluti,& ornamento futuri erant. At is tantùm abfuit, vt profecerit, vt prouincia, quam adminiſtrandam ſuſcepturus erat cedere iuſſus; paulo poſt etiam in Affricam deportatus ſit.

Redditus Solipſorum.

CAPVT XIX.

MIro ſanè artificio diuiſæ ſunt opes Solipſorum, vt ſi Præſidia Vrbium excipias, quibus certa ex agris ſunt ſtipendia, aut cùm miles ad expeditionem ducendus eſt, cæteri nullos habeant certos prouentus, nullos cenſus agrarios vnde victum parent, nullas præterea auri, vel argenti fodinas, vnde talenta cumulent, nullas deniq; ex mercibus, aut opificijs auctiones, vnde lucrum pecuniarũ æſtiment: abundant nihilominus magnificis expenſis, erogandoq; pares, & ex ſuperfluis inſanæ paſſim ſplendidiſſimorum ædificiorum ſubſtructioni intenti; Tanta rerum fortuna largitionibus duntaxat, donariiſq; finitimorum Principum, ac populorũ conſtat, certa adeo, liberaliq; contributione, vt incerta ſit accepti copia. Atq; hæc Monarcharum, Satraparumq; ingens eſt gloriatio, habere deuinctas omnium opes, quorum liberos rapuerũt, eoſq; habere nullo ſuo labore, cultu, aut quauis parandi ſollicitudine tam ob-

noxios, quàm ſanguinis tributarios. Nemo enim vnus eſt, qui filij apud Monarchã,bene habẽdi cauſa, viſcera non profundat, nedũ opes,muneraq; conſtituat auctiora, quàm annui cẽſus ferrent. Sic ſanè captata gratia filij aſſurgunt: Etſi interdum indole caſſi, nec officijs pares, præſtatq; defectum Monarchæ fauor. Par ratio ex Tributarijs, Teſtatores facit parentes,agnatoſq; ſignata penes Monarcham ſuprema voluntate; æqua in viuos, & mortuos poteſtate; is ſuccedit hæres non lege teſtamenti magis,quàm iure fiſci,(quod nobis Europæis eſt ſpoliũ) diciturq;Dominus altus. Sed in ſummo iure non immemor beneficij, defunctorum familiam inter ciues accẽſet, dato chyrographo, indulgetq; ſolito Solipſorum priuilegio, ſi quando decedant, aditum ad beata Numina, ac interim defunctos Apotheoſi donat. Iam quidquid Ganges,Tagus,cæteriq;auri, & gẽmiferi fluuii,monteſq; fundunt, aut quidquid medicamẽtarij terrarũ abdita viſcera creperis ſcrutatorum laboribus produnt,magnam partem Monarchæ cedit. Supra Regũ

cen-

cenſum: In eam curam Præſides Prouinciarum, ſi in aliam, vnicè incũbunt, nihil vt non ſartum tectum repræſentetur. Totum id in quatuor partes tribuitur; primam vendicat gaza Regia; alteram Pharmacopæum publicum: tertia creandis pecuniis impenditur, quarta finitimis Principibus doni, beneficentiæq; titulo mittitur, magna Solipſorum æſtimatione, ob raritatem munerum, & gratiæ pretium, in amuletis maximè, prorogãdæ ætati, idoneis: vnde cùm vitam eis ſe debere blandiendo agnoſcãt, paulatim, & libertatem dedunt: felices pronuntiantes, qui Solipſorũ Monarchæ ſeruiunt, & pluſquam Regina Saba diuitias Salomonis, copiam rerum peregrinarum ſtupẽtes, viciſſim illi talenta auri, argentiq; reddunt. Cæterum quia coercito parentum vigilantia, Principumq; ſeueritate plagio, donariorum ratio labilis eſt. Expediret certa fundorum poſſeſſione cenſum conſtituere, idq; Brotacano Monarcharũ primo, viſum initio, quod ſapienter præſagiiſſet, futuros aliquando Solipſos, ſiue ſuo vitio finitimis exoſos, ſiue

æmulatione meliorum, ad quos fauor reſpexiſſet, neglectos contemptoſq; Neq; latuit ſucceſſores prouidum legiſlatoris conſilium, idq; res, & tẽpus poſtea monuere; ſtimulantibus etiam Principibus viris, quibus Solipſi vel cari, vel ſuſpecti, vel indiſcreta prætextu donariorum exactione graues erant. Verùm iſti ruſtica quadam ſui præſidentia, & tumore pectoris, quaſi conſtantia elati, tantùm abeſt, vt parerent, vt ne vnquam parerent ſuperbè obdurauerint, inuiſa prudentibus ſubditis obſtinatione, qui communi cum cæteris mortalibus lege victuri, optarent non prægrauari oneribus, quæ Monarchæ, & Satrapæ, bonis aliorum labore paratis iucundè perfruentes, minimè ſentiunt.

Bella à Solipſis geſta.

CAPVT XX.

NIhil hic de vetuſtis, quæ fabuloſa ipſi in compitis, & circis iactant, & in Annalibus ad nauſeam repetunt; exempli gratia olim in pugna Gigantum vnos Solipſos cœleſtibus

auxi-

auxilium tuliſſe, duce Lopio Bumiano, qui idem in condendis rerum naturis, opifici præſto fuerit, formamq; vniuerſi in palympſeſto delineatam obtulerit: fugatos Gygantes, aurum quod rapuerant ſparſiſſe per campos Cœlorum, quod deinde noctu relucẽs, magno mortalium beneficio, ſtellarũ, quas conſpicimus nomen tulit: ipſos verò poſt Herculeũ fretum in Oceanum pręcipitaſſe, vno duntaxat ſeniore Bulzegugo vexillifero, in infimo orbe ſua mole detento. Nam cum ætate, & corpore grauis cæteros fugiẽtes aſſequi non valeret, tentata fractura, hęſit capite tenus inter medias rimas, reliquo corpore ſurſum verſo: hoc ipſi caput Lunam plenam eſſe dicunt, adeoq; faciem Lunæ nobis viſam, faciem Bulzegugi in terram proſpectãtis, & ſuorum opem fruſtra implorãtis. Quod autem crebrò dichotomos, & ſincipite, occipite tantùm corniculatus appareat, aſſiduum retro eluctãtis conatum, ſi quo modo caput inſertum redimat, indicat, ac interim tergo natibuſq; à cuſtodibus ſuperis vapulans, fœda non minùs, quàm hor-

rida edit ſpectacula: nam & mingit, & reflat, & ſpirat, & cacat. Hinc illi pluuias, ventos, nubes atras, tonitrua, fulmina, grandines oriri perhibent, pluraq; id genus inſignitis muſca Annalibus tradunt, nec antiqua ſolùm, ſed quæ medio tempore, atq; etiam poſt erectam Monarchiam geſſerunt, per Centurias deſcribunt. Quæ omnia ipſis remittêtes, ea dumtaxat breuiter, & ordine narrabimus, quæ noſtro têpore circiterue, per annos quadraginta quinq; ſuſceperunt, & fere dubio exitu clauſerunt. Primum ſuperbia excitauit. Nam cùm Auidus Cluuius, ditione, præceſſorum virtute nonnihil prolata, Regnum attollere tentaſſet, nec amplius Sumonacleſtum Sottirobuſi Principem potentiſſimũ cuiùs beneficio Manimorandiæ prouinciam poſſidebat, agnoſcere vellet: hic hominem in ordinem redacturus, dominatu priuare, & in Marboreiã relegare cõſtituerat, vrgente potiſſimũ Sennarimandomo Regni Scriba, Auiduſcluuio nequicquam ſuis iuribus ſe tuente, & ſenium morbidum miſeranter interponente, fruſtra omnia fuiſ-

ſent;

ſent, niſi Sumonacleſtũm in medio conatu mors tuliſſet. Tum reductus miles Solipſis iactandæ gloriæ locum reliquit, quaſi prælio viciſſent, & Sottirobuſi Principem congreſſu occidiſſent. Hoc ſucceſſu elatiores, non multò poſt in Regno Toſeneueorum turbas commouerunt, dominaturi, niſi iſti euigilaſſent, aut niſi, Solipſi conſiſtente iam ad pugnam acie, à Soricio Duce deſerti fuiſſent. Tum enim Toſeneuei circũuentos male mulctarũt, pluribuſq; cæſis, & paucis precariò ſeruatis, omnes demum commercio in perpetuum interdicto proſcripſerunt. Stetit hoc bellum ſane Monarchæ Viboſnato immani pretio, nunquam hactenus reſarcito, eoq; triſtiori exitu, quod omnis recuperandi iuris ſpes crederetur præciſa. Memorant vno ab hinc ſæculo, Regno quoq; Romullagorum pari ex cauſa eiectos Solipſos, diuq; aduerſis iactatos, ſerò tãdem poſtliminio purgatis facinoribus reuocatos, ad gentis mores, & ritus ſe cõformaſſe, ſuâ religione eiurata: hoc enim illis ſolemne ad fœdera ſancienda, dum mentem, vt perhibent, iniura-

tam ſeruent: Pene eadem tempeſtate ſuſcepta cōtra Soluinianos expeditio, quod hi leges Solipſorum corrigere tentaſſent; & arſiſſent hoc bello, religionis vt videbatur prætextu; quāplurimæ Prouinciæ, niſi Vtoxius, qui tum Sottirobuſis imperabat, auctoritatem interieciſſet: hunc reueriti Saluiniani conceſſerunt, perſtrictis tamen ante Solipſis eatenus, vt ſe erraſſe coram Vtoxio faterentur, publiciſq; tabulis, ſaniorem in poſterum geſturos mentem ſponderent. Verùm hæc duo bella ante meum iſtuc aduentū, & medio tempore geſta ſunt. Ad ſeriem redeo. Imperante Sottirobuſis adhuc Sumonacleſto, ingens bellum exortum eſt inter Solipſos, & Cinimonaduſios, rarò inter paganos prætextu religionis, hic tamen ſpecie quadam diuinitatis. Aiebant Cinamoduſij Deum ſuū eius eſſe poteſtatis, cui mortalium nemo valeret reſiſtere. Negabant pertinaciter Solipſi, exaggerata ſui Monarchæ prærogatiua, vt ne omnibus quidem omniū gentium Dijs, in vnū conſpirantibus, adeſſe tantùm potentiæ vellet, quo Solipſos rebellare paratos

coer-

coercere poſſint. Durauit hoc bellum quinquennio, Somonacleſto Rege, & Soluinianis ad Cinimonaduſios, Alapunijs, & ex parte Latinimeracijs, alijſq; collectitijs accedentibus, victoria ad illos inclinauit; & internecione plurimorum ſopitū potius, quàm extinctum diſſidium. Deſiderati Solipſorum Duces Atilenauius, Tibaſauius, Calambalſineus, & plures alij Sibalaſius, Gencaratanus deſerta acie fugerunt: Cinimonaduſij Oſmeliū, & Zeiulauium ſaucios auexerunt. Iactata à Solipſis victoria, tametſi relictis ſarcinis pauci euaſerint. Idem bellum aliquot poſt annos recruduit Soluinianis in aciem prouocantibus, quod Solipſi opinione deteriores, iura gentiū inceſtarent. Multis præliis, haud ſine Solipſorum depreſſione geſtis, cōuenit tandem vt Buſnaturii Sotterobuſiorum Principis arbitrio res componeretur, poſitis ad tempus vtrinq; armis. Et hæc quidem totius gentis maiora ſunt bella: Minora quædā diuerſis in Prouinciis agitata, nunquam adeo fortunatis Solipſis, quin meliora optarent ſæpius profligati. Aliqua hic

referam, vbi prius de rebellione prouinciæ Abſciſſianæ capite ſequēti meminero.

Rebellio Abſciſſianorum.

CAPVT XXI.

POpulos hęc Prouincia nutrit feroces, vno tū Præſide Sinacarſio recta, homine præcocis iræ, ingenio ruſtico, & qui nec muneris, nec Regni magnitudini par eſſet: hinc ſępius expedire iudicatum, plures immitti iuriſdictione, & territorijs diuiſos, ne vnius nunquam idonei imprudentia, ſalus omnium periclitaretur. Sed non eſt viſum Monarchæ, ne Sinacarſium amicum ingenti cenſu fraudaret, tantiq; Regni dominum anguſtioribus limitibus circumſcriberet. Hoc honoris auctu ſibi plaudēs homo iners, neq; interim populis placere ſtudēns, efferebat ſe in dies & ſuperbia, & ſæuitia, & quaſi non precariò præeſſet, vexare ſubditos, minimiſq; de cauſis mulctare, detrectātes in crucem agere. Itum ad Monarcham, quiritatum ſæpius de imminenti rebellione, niſi prouidè ca-

nueret, contempſit; prouocatum ad finitimos Principes, quibus eminebat Maroſappanus. Hic miſſis deprecatoribus, addidit periculum defectionis niſi Abſciſſianis iuſtè faceret. Ita factũ metu, vt Prouincia in plures tributa, ordinatoq́; Magiſtratu, populi quieſcerent. Nec tamen diu feriatũ. Nam Sinacarſius deminutũ ſe ęgerrimè ferens, omnem lapidem apud Monarcham mouit, quo rursũ integrato Regno ſolus regnaret, multoſq́; nobiles vt id flagitarent, promiſſis induxit. Credulus Monarcha, miſit Buxaldirnũ inquiſitum, quid è re foret. Hic qui nũquam inter Leporem, & Ceruum diſcreuit, perſuaſus à Sinacarſio, retulit, niſi Abſciſſianum Regnum quãtocius rurſum coeat in vnũ, periiſſe, multiſq; falſorum ſyngraphis in medium prolatis, creditum dolo, & refixum, quod pacis gratia interceſſerat Sacramẽtũ. Quid enim inconſtantius verbis, vbi mens fluxa? Mittitur Mimpiloſuminus alieno tantùm cerebro ſapiens, cõfuſiſq; iuribus, ſceptra ſuſtulit vnũq; rurſus Regnũ initiauit, priùs tamen præſidiis clã milite obſeſſis, ne populus

ſus armis correptis omnia miſceret, vno Mimpiloſumini capite nō contē-tus. Quieuere interim concuſſi, donec paucis poſt diebus agnito ſingrapharum dolo vehemētius exarſere. Tum furentium agmine facto, irruere in Prætorium, exturbatoq; Præſide ad finitimos prouocare, & ſi manus ferrent, de Regno paciſci. Impetrarūt, vt cum Monarcha de inſtauranda, caſſo dolo, fide tranſigeretur, regnumq; deintegraretur: quod ſi is renueret, Sacramento ſoluti Abſciſſiani, aut potētiori finitimorum ſe dederent, aut ſuū ipſi Regem vmbone efferrent. Senſit Monarcha pauidus, & certus periculi in pacta deſcendit nunquam ſeruāda, facturum ſe ſatis, ſi omnium mens eadem eſſet, aut ſceptrorum diuidundorum, aut populorum non vnius Vicarij Imperio regundorum. Id ſibi quoq; è re videri: ſtiturumq; fuiſſe priſcis decretis, niſi aduerſantium ſyngraphæ obuiaſſent. Cœterum firmata iam pacta antequam vulgarentur, mora ex compoſito iniecta eſt, itùmq; interim ad antiquos dolos, vt Rātiſantius Satrapa, qui tum Abſciſſianus tyrannicè

mo-

moderabatur, clam iterum omnium ſyngraphas cogeret, non honoratorũ modò, ſed etiam mediaſtinorũ, & ſeruorũ, præſcripta formula, qua omnes conteſtarentur, nolle ſe Regni ſtatum demutatum, nec niſi vnum cui parerent, optare. Addita dolo cautio, de non propalãdo ſecreto, & incuſſa violentia: quippe ex timidioribus magnã partem coactè ſubſcripſere, iis, quorũ pectora ſaperent, prætcritis. Ita factũ vt nomina magno numero miſſa, finitimis fucum facerent donec detecta barbara verſutia pleriſq; iram, & odiũ acuit, eruptura in bellum niſi Dii faxint, vt barbari ex fide ſaltem, & iure gentium ſapere incipiant. Hactenus iura, & arma ſilent. Sed iam ad maiora illa diuerſis in Prouincijs ſuſcitata, quemadmodum commemorabamus conuertendus ſtilus. Ea noſtro tempore fere quaterna fuere, Rumorregienſe, & Narimeſium, quæ fere coniuncta, Semlilenſe, & Tiremanumium. Rumorregium Vrbs eſt Morandiæ, nobilis, & antiqua, cui præerat Lugariquintinus, homo ſi fauorem Principis excipias, vilis, & regendi imperi-

tus,

tus, qui cùm boni, & æqui non capax ciues diuexaret, ſeditione commota clam profugit. Princeps occurrēdum ratus Rodagariſtum mittit, qui ſorte, an meliori talento rem compoſuit. Lugarriquintinum verò, quaſi improbè factis commendabilem, Narimeſiorum Vrbi nobiliſſimæ præfecit; ſcilicet generoſis equis, & pullis buphalum. Non diu præfuit, & ruſticitatis, immaniſq; duritiæ notatus, puta repentinus Dubenus, ita omnes offendit, vt correptis ad ſignum armis, hominem deijcerent, ſtipatores, aut iugularent, aut ſe dedentes plagoſos efficerent. Lugarriquintinus in Turrim ſe abdens, prætereuntes magno clamore ſollicitabat, fruſtra; niſi carnifex an apparitor caſu ſe obtuliſſet. Hic celerrimè ad finitimum Principem Renſugieſum accurrit, quo loco res Solipſorum amicorum ſint renũciat, ni ſuccurrat ipſe omnes ad vnum tota vrbe cædendos priùs, quam exigendos. Adfuit illico ingenti manu, nec quicquam initio profecit, Narimeſiorum furore gliſcẽte in pernitiem Lugarriquintini, quẽ niſi ſeruorum quorum-

rumdam fides tutata fuiſſet, parato in medio atrio ligno deſtinarant. Vrſit interim ad mœnia Renſugieſus, ſe nō hoſtem, ſed amicum venire, non vt liberet Solipſos, ſed vt ſeditioſos ad pœnam poſcat, optare etiam ſuæ fidei dedendum Lugarriquintinum, plectendum, ſi meritus eſſet. Annuere Narimeſij amico Principi, & apertis Vrbis portis admiſſo, rem ab ouo narrant, hominemq́; in admirationem rapiunt. Quis gratiæ deditus Lugarriquintinus verberibus, an metu elanguens. Renſugieſus à Narimeſijs faciens illico ad Monarchā perſcripſit, niſi Lugarriquintinum tolleret, pacē à Narimeſijs non futuram, qui ſi è manu ſua ille abiret, hominis necem deuouiſſent. Extimuit Monarcha perculſus, nunquam ratus audere tantùm Narimeſios, ſed eos non ſolùm ſuis viribus nixos, vbi accepit, peiora metuēs, vt Lugarriquintinus poſito Magiſtratu ea vrbe excederet mandauit, ac vt cum pace deduceretur Rēſugieſi auctoritatem implorauit. Nec mora ille non tam dimiſſus, quàm ignominioſè eiectus, Renſugieſo ægrè ma-

nus impetentium inhibente, diſceſſit, & ne ægritudine animi conficeretur Rumorregiis Surcabinerii gratia, qui omnia apud illos poterat conciliatus poſtliminio ad eos rediit. O miſeros terq; quaterq; Rumorregios! Siccine fortuna in hunc caſum vos dedit, vt quod in oculis non poteratis, in viſceribus ferretis? ecquæ hanc apepſiam medicina ſanabit, ne perpetuus, & sõticus veſter ſit morbus? ſaltem curate diligenter vt ſæpius vomatis. Hæc de Rumorregienſi, & Narimeſio. Succeſſit Semtilenſe. Præerat hic Vrbi Siluinæ Soralucus Biſdenius, ſola Viboſnati gratia, is cùm in animum Regis Elcheniæ penetraſſet, à legibus patriis hominem trauſuerſum egit, ad ſuumque modum per omnia moderantem habuit. Id indignè ferentes Picuriuri populi, honoribus, & aditu Regis arceſſiti, conſpiratione facta Biſdeniũ in Vrbe obſident, eaq; expugnata in arcem, quo is effugerat euadunt; quæſitum ad necem cùm non inueniſſent, pluribus cæſis omnia diripiunt. Is ſe opportunè in ſubterraneum aquæductum abdiderat, vnde paucorum offi-

cio

ciò totus vdus,& ſemimortuus extra-ctus, Luna ſilente nauigio effugit. Ita relicta Siluina,ad Viboſnatum euocatus cauſam dixit,qui culpam in ſe hærere ſentiens, quòd toties monitus Biſdenium regēdi ignarum non amouiſſet, nocentiſſimū caput non ſolū n abſoluit,ſed quaſi prudentiſſimè rem, in aquęductu latens,& excernens,geſſiſſet, Moporanæ caſtro finitimo præfecit.Succeſſit Turemanumium longè atrocius, ſed euentu ridiculo. Nam quia Solipſi ſuas vbiq; leges, abrogatis gētium ritibus auidè, callidèq; obtrudunt, fortè ſubornatis viris Magiſtratui renunciant, velle ſe in Regia platea copias luſtrare, ad expeditionem Dianorum Monarchæ iuſſu ducendas. Annuit benignè Magiſtratus; illi verò ducto in forum milite, ex cōdicto caſtra metari, & vallum educere. Qua fraude animaduerſa Tiremanumienſes,illico ad arma conclamāt, factoq; populi ingentis concurſu tumultuario,nihil propius fuit,quàm,vt Solipſi ad vnum omnes internecione delerentur. Ne id fieret, Præſes cum cohortibus interceſſit: vis tandē plu-

ribus

ribus cæſis, ſedata turba; vallumq; ſolo æquatum. Ex Decurionibus Solipſorum metu non nemo ementatus; alii ſexum habitu mētiti fęminis quoque riſum fecere. Ex eo die fides parcè habita Solipſis, qui nihilominus mitigatos iam vt videbatur Tiremanunnios, noua arte adoriuntur, tranſiguntq; de Gymnaſio armorum vtriq; genti communi, in quo iuuentus ad militiam erudiretur. Nec mora locū deligunt, haud dum aſſenſis primariis proſpectu in Vrbem amœno, vnde etiam dominari, ſi res poſceret, valerent. Id vbi Senatores animaduertiſſent, concitatum populum, ſi libertatem amaſſet in Solipſos armant. Extemplo concurſum eſt, cæſiq; complures, etſi non inulti, ſed accenſo maioribus copijs prælio, victi tandem Solipſi, & funditus euerſum Gymnaſiū: multi quò fuga rapuit euadentes, ne in præterfluentem pręcipitarent, moderatione Prętoris cautum eſt. De vita, & ciuitate pactis oblatum eſt Sacramentum, vt in poſterum morigeri eſſent, ſi ſalutem amarent. Vix menſem quieuere, & loco alio, quem non

nemo Solipſis ſtudens, pretio locarat, domicilium ordiri: quo nondum conſtituto, Decuriones turbis ad ſigna vocatis cœpta diſiecerunt: forte à ſyderato quopiam clamatũ, de ritibus Deorum agi; tum verò, & furentes ſacrorum omnium cętus exciti, tanquã pro aris, & focis in Solipſos irruere; qui territi repentè, niſi rebus armiſq; proiectis manus dediſſent hac vice omnes perierãt. Ita toties attriti, Tiremanumiis fere contemptui, & ludo eſſe cæperunt, commiſeratione potiùs, quàm odio digni: hodie inter poſtremos cenſentur, rarò cum ciuibus commercio. Id nuncij cum Viboſnatus accepiſſet, ingẽs in Curia ſequuta eſt perturbatio, deiectiq; Satraparum animi, quod Solipſos vinci neſcios, nõ adeo potens populus tot cladibus affeciſſet. Percrebruit is rumor nõ militum ignauia, ſed ſocordia, & imprudentia Colosbiradori, cuius alibi ampla mentio, Monarchiam prope ſalute perdita vulneratam. Is deinde in ius ambulare coactus, in tam lubrica quæſtione, linguæ aliàs impeditioris, penitus obmutuit. Mox tamẽ ad con-

ſuetas ſibi cum fœminis artes cõuerſus, lacrimis, & precibus infimis, capitis ſentẽtiam redemit, interceſſoribus vſus ijs, qui ex plebe ad Monarchæ ſeruitia erant, olim artocreis recreati. Ita quem dies inſequens nouiſſimo ſupplicio plectendum manebat, non ſolùm vidit abſolutum, ſed etiam Aulæ Regiæ præpoſitum, haud minori animorum, quàm rerum omnium in peius conuerſione, quòd qui pridie hominem laqueis deuouiſsẽt, execrati Monarcham, niſi legibus ſacrum caput, quemadmodum deſignarat, ac iurarat, tradidiſſet: iidem poſtea à ſexcentis talentis commendarent, Monarchæ verò pluſquam diuinam prudentiam admirati deprędicarent oratione dehiſcentes. Inter hos nõ nemo Ægyptiorum ſemibeſtiã pridem indutus, cum Monarcham ob bonũ factũ laudare iuſſus, perplexa adulatione verba meditaretur, neſcio quo ſydere afflatus in hæc verba erupit. *Monarchiæ Solipſorum datus occulto fato Viboſnatus, vt lentius occumbentem vrgeat: adeſſe deſignatores funeris, adeſſe portitores, quos efferendis Regnis ipſe extulit,*

tulit, properate ſpectatores ad nouum ludum. Quæ cùm liberiùs, iterumq́; dixiſſet, obmutuit. Re illico ad Monarchiã delata, præſto fuere adulatores, infandum genus, conteſtati Ægyptium inſanum neſcire ſtrophas, ſed *Lucium Cornelium Europæum*, inſignem aculeorum ſtructorem, ingeſſiſſe dirum carmen. Ita inſcius facti, nulla citatione, irriſq; forma caſſa appellatione, Maieſtatis damnor, & data ab Apparitore tabella, ſententiã legere iubeor in hæc verba. *Lucius Cornelius Europæus à quadraginta quinque annis fictè Solipſus, Numinis noſtri irriſor, legis naturæ, & Euangelij cuiuſdam Crucifixi ſectator, legibus noſtris palam infenſus, iudicio, & intellectu ad nutum noſtrum non ſe abdicans, noſtris beneficijs abutens, in adulatores, & delatores noſtros fideles, crudelis; in Monarchiam dicax, Satyris, & Sarcaſmis omnibus illudens, omnia Solipſorum damnans: deniq; toti Monarchiæ pernicioſus, damnas Maieſtatis eſto; faciem Principis non videto, intra tres horas ab Aula, intra triduum à tota Monarchia exul eſto, nec vnquam reuertitor.* Vix lecta tabella: & cõtinuò abreptus

nāui

naui iniicior, ſæpè tritæ, ſæpè fixæ, ſæpè excuſſæ malleo, recíſiſq; omnibus inſtrumentis, conto protrudor. Nec mora iiſdem momentis, & plagis, quibus olim vectus, & loco vnde ſopitus abſceſſeram expoſitus, & carminibus ſolutus veternum excuſſi, Romamq; nouam aſpexi, mœnibus, & muris nõ viſis cinctam. Mox ingreſſus, facto ęris campani ex Turri Capitolina vehementiori, protractioriq; pulſu, audio Vrbanum Octauum Summum Pontificem ad plures exceſſiſſe. Indolui, ac vt tempus, animumq; fallerem, donec oſtenderetur, quem virtus ex alto Paſtorem Eccleſiæ præeſſe iuſſiſſet: hæc æternæ memoriæ conſecranda ſcribebam. Et quidē de imbellia ſatis. Plura ſi amas conſule binos à nobis libros exaratos; Alterum de inteſtinis Solipſorum, de externis bellis alterum. In iis, velut in geminis ſpeculis imaginoſis, aduersè inuersè aſpicies admirandas ſtratagematum ſtrophas, Pœnis, Romanis, Græcis ignotas, vt fruſtra præ illis, abſit verbo inuidia, Herodotum, Thucydidem, Cæſarem, Vegetium, Liuium, alioque legas.

FINIS.

A01 1420489

A
31.

BIBL
VI